

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI, CONSILIUL LOCAL ȘI CASA DE CULTURĂ IL. CARAGIALE PLOIEȘTI

revistă de cultură

Nr. 10(179), serie nouă, FEBRUARIE 2022

MIRON RADU PARASCHIVESCU

Leonid DIMOV
Norman MANEA
Virgil MAZULESCU
Gellu NAUM
Radu PETRESCU
Lucian PINTILIE

Scrisorile do

Atitudini

revistă de cultură

Publicație editată de **Primăria Municipiului Ploiești, Consiliul Local Ploiești și Casa de Cultură „Ion Luca Caragiale” a Municipiului Ploiești**

Directorul Casei de Cultură: Marian Dragomir

ISSN: 1584 - 0832

Redactor-șef: Dan Gulea

Colaboratori: Constantin Abăluță, Codruț Constantinescu, Magda Răduță, Dorin Stănescu

Colaboratorii pot să ne trimită textele numai în format electronic. Autorii care doresc să fie recenzați în paginile revistei sunt rugați să expedieze cărțile pe adresa redacției: Ploiești, Piața Eroilor nr. 1 A, etaj I

Redacția: Mihai Ioachimescu (sport); Luiza-Antonela Bunbănac (arte)

Social media: Mihai Rada

telefon: 0244/578.148

Corectură: Marius Dumitru

site: www.casadecultura.ro

Layout & DTP: Mariana Dăscălache

FB: facebook.com/atitudiniploiesti

Coperta: Lucian-Viorel Rădulescu

email: revistaatitudini@gmail.com

Tipar: SC 2M DIGITAL S.R.L.

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor.

Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate.

CUPRINS nr. 10 (179), februarie 2022

[ARGUMENT]

Dan GULEA/ Procritania

Pag. 1

[ARHIVA MRP]

Miron Radu PARASCHIVESCU/ Scrisori de la...

Leonid DIMOV; Norman MANEA;

Virgil MAZILESCU; Gellu NAUM

Radu PETRESCU; Lucian PINTILIE

Pag. 2

dosar de Petruța STAN (stabilirea textului) și Dan GULEA (prezentare și note)

Magda RĂDUȚĂ/ O campanie dezechilibrată: Miron Radu Paraschivescu, anti-arghezianul

Pag. 8

[LITERATURĂ]

Varujan VOSGANIAN/ Elogiul pietrei

Pag. 9

Constantin ABĂLUȚĂ/ Întâmplări cu oameni și lucruri: Scaunul

Pag. 11

[DEBUT]

Alexandra Ioneta IORDACHE/ Poezii – cu o prezentare de Serenela GHIȚEANU

Pag. 13

[INTERVIU]

Constantin TRESTIOREANU: „Marea Carte a Ploieștiului – un dar pe care membrii Societății îl fac tuturor ploieștenilor”

Pag. 15

[ISTORIE]

Codruț CONSTANTINESCU/ Trei documente despre Transnistria

Pag. 17

[ARTE]

Filarmonica „Paul Constantinescu”

Pag. 19

Luiza-Antonela BUNBĂNAC/ Bienala Internațională de Gravură Contemporană *Iosif Iser*

Pag. 20

[ACTUALITATEA CULTURALĂ]

Literatura la feminin/ Cartea orașelor/ Vasile Înaripatul

Pag. 22

[BOX]

Mihai IOACHIMESCU/ Fata de milioane a boxului ploieștean

Pag. 24

Procitanian

Dan Gulea

A citi are multe sensuri în română: de la a cunoaște, a înțelege pe cineva sau ceva (v. cititorul de carduri!), a ține o slujbă religioasă (de regulă, de înmormântare) sau magică (a citi în cărți [de tarot]), la derivatul „procitanie”, cu sensul de evaluare școlară, pe care îl utiliza Creangă în *Amințirile sale*.

Cu stabilirea, prin lege, a datei de 15 februarie drept Zi Națională a Lecturii, se urmărește la nivel instituțional o conexiune vitală pentru țara cu cea mai mică piață de carte din Europa De Est, pentru țara unde 5% dintre cetățeni cumpără (frecvent) cărți – conexiunea dintre publicul cel mai dinamic și mai atractiv, al adolescenților, și carte.

Cifrele vorbesc de la sine: aproximativ 70 de edituri își dispută o piață aflată în prezent în scădere de cca 80 de milioane de euro, ce a avut în 2020 un profit de 11 milioane de euro; dar Ziua Lecturii nu este neapărat o oportunitate de afaceri – deși editurile își pot prezenta în școli cărțile – ci, mai ales, un moment pentru refacerea acestei legături.

De multă vreme, școala s-a aflat în centrul contestării de autoritate, de expertiză, din societatea noastră, într-un curent unde „specialistul” de pe FB (sau de pe rețele sociale) știe mai bine ce trebuie făcut în orice situație, unde simplul părerist poate contesta experți în orice domeniu – de pildă, în medicină – unde am văzut cu toții rezultatele unor asemenea acțiuni, ce au uneori mii sau zeci de mii de urmăritori; o decredibilizare evidențiată de apariția imposturii doctoratelor comandate (plagiate), cu cazuri dintre cele mai diverse, în care lucrările (de doctorat) au fost redactate în timp ce „catindații” făceau multe alte lucruri – de pildă, serveau nu patria, ci detenția la care fuseseră condamnați. Le-ar fi scris deci din închisoare.

În aceste condiții, la care se adaugă agresivitatea cu care noile tehnologii își caută noi piețe de desfacere, o programă școlară neadaptată literaturii contemporane (e suficient să amintim că, pentru examenul de bacalaureat, în condițiile pandemiei, pentru al doilea an consecutiv, literatura română se oprește la perioada interbelică – altfel, în condiții normale, cei mai noi scriitori fiind cei din generația lui 1960), interesul pentru lectură a scăzut accelerat, actul în sine fiind asociat cu ceva obsolet, ineficient.

Discursurile agramate au cucerit viitorul și proiectele, există multe exemple de analfabeți funcționali care au reușit în viață – așa cum spune judecata comună. Atât de multe exemple de analfabeți funcționali, încât a fost posibilă enunțarea sintagmei „analfabet *nefuncțional*” (sic!), prin ceea ce lingviștii numesc „substituție paradigmatică”, fenomen al etimologiei populare.

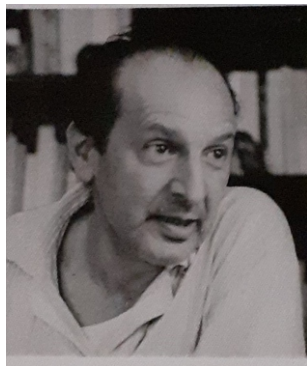
O zi a lecturii este, așadar, așteptată pentru începerea unei refaceri a încrederii în carte, o încredere verificată de experiențe milenare, care nu poate fi anulată dacă se blochează un server sau există o pană de curent. Și cred că cel mai bun exemplu ar fi dat de lecturi publice, organizate în școli, de personalității ale vieții noastre; nu aș cere, pentru început, oamenilor politici să citească în fața elevilor (și doar a lor, fără camere de luat vederi). Sau poate aș cere, pentru că generalizările nu sunt un argument.

Pentru ca un copil să citească, are nevoie să vadă acest exemplu în jurul lui; dacă nu a putut găsi în familie o carte – astăzi când putem răsfoi orice pliant de mobilă și observăm cam ce fel de produse sunt vândute sub numele de bibliotecă pentru living – atunci copilul poate și trebuie să vadă în spațiul public oameni din diferite domenii, profesioniști de anvergură națională sau locală, personalități, citind.

Al doilea pas este dotarea bibliotecilor școlare cu cărți noi, din literatura contemporană specifică vârstei, care să prezinte realități ale lumii de azi; cu cărți clasice, dar noi, care să atragă – orice profesor de română poate face o listă reprezentativă.

15 februarie, ziua de naștere a lui Titu Maiorescu, autor al teoriei formelor fără fond, ministru al învățământului (al Cultelor și Instrucțiunii Publice – cum se spunea în epocă), mai târziu premier, creează niște obligații pentru societatea noastră, aflată – și în urmă cu 150 de ani, și acum – în fața unor începuturi. Principala obligație pentru funcționarea corectă a unei instituții este valoarea – exact ceea ce lipsește în multe situații actualității noastre. O dată în plus, cuvintele lui Maiorescu descriu lumea de azi: „mediocritățile trebuiesc descurajate de la viața publică a unui popor, și cu cât poporul este mai incult, cu atât mai mult, fiindcă tocmai atunci sunt primejdioase. Ceea ce are valoare se arată la prima sa înfățișare în meritul său și nu are trebuință de indulgență, căci nu este bun numai pentru noi și deocamdată, ci pentru toți și pentru totdeauna.”

Miron Radu PARASCHIVESCU / Scrisori de la...

dosar de Petruța STAN (stabilirea textului) și
Dan GULEA (prezentare și note)

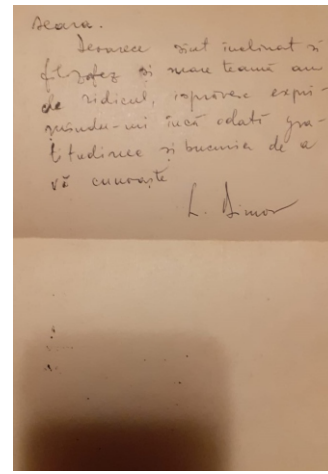
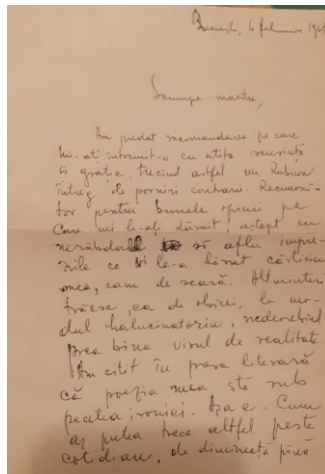
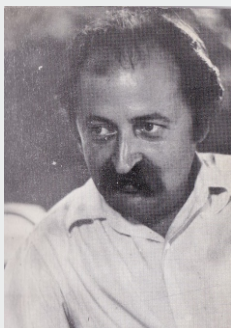
Leonid DIMOV
Norman MANEA
Virgil MAZILESCU
Gellu NAUM
Radu PETRESCU
Lucian PINTILIE

Aproape 90 de corespondenți ai poetului Miron Radu Paraschivescu sunt selectați în viitorul volum ce va apărea în cursul acestui an în ediția Casei de Cultură „I.L. Caragiale” din Ploiești, sub îngrijirea dnei profesoare Petruța Stan, deținătoare a unei importante arhive MRP; sunt nume importante ale literaturii române și ale culturii române, în general, în special, din a doua jumătate a secolului trecut, care au găsit în poetul stabilit la Vălenii de Munte interlocutorul ideal, alcătuind o corespondență care, în proporție covârșitoare, nu a mai fost publicată. Între personajele corespondenței se remarcă Lena, ultima soție a lui Miron Radu Paraschivescu, și Mitică sau Dumitru, fiul de câțiva ani al scriitorului, cărora corespondenții li se adresează adesea.

Prin amabilitatea legatarii arhivei MRP, care ne-a oferit pentru nr. din iulie-august 2021 al *ATITUDINILOR* pagini dintr-un jurnal inedit al autorului *Cânticelor țigănești*, publicăm în acest număr din februarie 2022 scrisori expediate mai ales de personalități aflate în preajma debutului, referitoare la *Povestea vorbii*, suplimentul revistei *Ramuri* de la Craiova, girat de poet în 1966.

Leonid Dimov (1926-1987)

Două scrisori (din care reproducem una singură) s-au păstrat în această arhivă de la cel mai de seamă reprezentant al onirismului în poezie, autor prezentat în *Povestea vorbii* (nr. 8, 15 octombrie 1966, p. 1) cu emblematicul poem „Istoria lui Claus și a giganticei spălătorese”, ce va fi inclus în volumul din 1968, *7 poeme*. Dimov debutase editorial în 1966, cu *Versuri*.

București, 6 februarie 1967

Scumpe maestre,

Am predat recomandarea pe care mi-ați întocmit-o cu atâta iscusință și grație, trecând astfel un Rubicon întreg de porniri contrarii. Recunoscător pentru bunele opinii pe care mi le-ați dăruit, aștept cu nerăbdare să aflu impresiile ce vi le-a lăsat cârticica mea, cam de seară. Altminteri trăiesc, ca de obicei, la modul halucinatoriu, nedeosebind prea bine visul de realitate.

Am citit în presa literară că poezia mea stă sub pecetea ironiei. Așa e. Cum aș putea trece altfel peste cotidian, de dimineață până seara.

Deoarece sunt înclinat să filozofez și mare teamă am de ridicul, isprăvesc exprimându-mi încă odată gratitudinea și bucuria de a vă cunoaște.

L. Dimov

Norman Manea (1936)

Prozatorul de talie internațională Norman Manea, profesor de literatură la Bard College, New-York, este autorul romanului autobiografic *Întoarcerea huliganului* (2002), dureroasă problematizare a Holocaustului dintr-un secol nebun, pentru care a înfruntat valuri de contestare. Prezent cu patru scrisori în arhivă, Manea a debutat cu proză în *Povestea vorbii* (nr. 7, 15 septembrie 1966, p. 3), cu

povestirea „Fierul de călcat dragostea”; acesta este contextul în care trimite scrisoarea de mai jos lui MRP, prezentându-i câteva date biografice, între care și cariera sa de inginer constructor, la care va renunța pentru a se dedica celei de autor de literatură. Este interesant de remarcat că Norman Manea, în calitate de inginer constructor, este și „autor” al blocurilor de tip „șapte etaje” din centrul Ploieștiului, despre care a vorbit în scrierile sale.

București 7 august 1966

Mult stimat și iubit Maestru,

Rândurile Dumneavoastră au fulgerat cu bucurie și speranță așteptarea mea și atât de mare este această bucurie că mă simt obligat a o tempera și adânci într-o formă mai reținută, stăvilindu-i revărsarea care s-ar fi pornit prea tumultuos în această nouă scrisoare care se îndreaptă cu atâta venerație spre Văleni.

Răspunsul așteptat cu emoție vine să compenseze fabulos toată neliniștea devastatoare a anilor prea repede trecuți. Căci știu prea bine de la cine vine acest răspuns.

Îmi solicitați câteva date bio-bibliografice pentru un eventual scurt medalion prin care ați avea bunăvoința de a mă prezenta.

Rândurilor Dvs. mă simt însă silit a le răspunde și în alt mod și voi încerca în cele ce urmează să rezum calea întortocheată și îndelung amânată care m-a adus în fața Dumneavoastră, sperând că veți găsi în această mărturisire și elementele care ar putea servi scopului menționat.

Sunt născut la Suceava.

Terminam Liceul „Ștefan cel Mare” în fruntea promoției anului 1954 dezorientat și nemulțumit de căile ce mi se ofereau și de încurajările încrezătoare ale dascălilor ce mă îndemneau cu aceeași speranță în direcții opuse. Eram dornic a mă dăruia literaturii. Dar mă lăsam prea repede descurajat de ușurința suspectă cu care se puneau în libertate cuvinte și metafore în numele unui ideal mult prea scump pentru a putea fi minimalizat prin facilități și în numele unei realități care nu putea fi decât dramatică, măreață și contradictorie, pe măsura acestui ideal. Aveam naivitatea adolescentină de a crede că nevoia de certitudine își va afla răspuns în artificii și în deleștăciuni severe îngrădită de exactitate și rigoare și mi se părea că a rezista unei preferințe intime pentru a merge acolo unde părea mai greu și unde aportul pe care l-ar fi dat părea mai necesar și mai ferit de aproximații este o certă dovadă de caracter.

Am urmat cursurile Institutului de Construcții din București pe care le-am absolvit în anul 1959.

Anii neliniștiți și șovăielnici ai studenției au însemnat o reevaluare lucidă și adesea dureroasă a ideilor acceptate cu bineintenționată ușurință în anii trecuți cu grabă și cu superficialitatea unei perioade confuze prin treptele care părea deja prea ușor și prea iresponsabil străbătute ale școlii medii.

Golul dintr-odată resimțit a ascuțit și a pregătit și alte reevaluări ale unor false axiome împrumutate, reevaluări prilejuite în anii următori, ai activității ingineresti, de experiența atentă a unor realități cunoscute neimplicite – șantierul ocupând un loc deosebit de important – ani de întoarcere gravă spre sensul lucrurilor și care încheiau parcă un ciclu început în copilăria răvășită de frenezia ororilor războiului pe care am avut nefericirea (sau poate norocul) de a-l trăi într-un amestec adus la paroxism de spaimă, umilință și tortură fizică.

Simțeam mereu mai necesar nevoia să mă întorc spre mine și spre ceilalți prin literatură, singurul meu mod autentic de a căuta (și a găsi vreodată?) certitudini. Dar nici măcar nu era o întoarcere.

La treisprezece ani odată cu apariția primului număr al revistei *Pionierul* (în 1949) îmi apăreau primele două poezii și la scurt interval o a treia în ziarul sucevean *Lupta poporului*.

La nouăsprezece ani în redacția unei principale gazete literare bucureștene un poet sufocat de trecerea timpului îmi recunoștea talent și recitându-mi din versurile sale despre tuberculoși, mă sfătuia să încerc la o revistă de tineret, mai accesibilă.

Legătura mea cu literatura a fost însă mereu alta, dincolo de aceste sau alte întâmplări, o legătură permanentă și organică. Au fost cărți care mi-au ars mereu mâinile și mi-au îmbolnăvit și alinat sufletul, în care m-am regăsit înfiorat ca într-un peisaj și care mă fugăreau mereu cu cruzime spre altele, râvnite și căutate.

Această legătură a mea cu literatura nu a slăbit niciodată, nici atunci când – pentru o perioadă – am încetat a mai scrie; era o legătură pe care nici nu mai vroiam s-o supun vreunei aproximații judecătorești.

Poate că și din acest motiv mi se părea prea greu să încalc legământul făcut după acea convorbire grotescă de a nu mai călca pragul vreunei redacții literare. Dar, adunate, toate căutările mele se cereau firesc îndreptate spre ceilalți și verificate prin ei.

Ezitatea prelungită găsea însă temei și în altă parte. Devoranta lipsă de timp și îngrămădirea involuntară a unor obligații devenite mereu mai acaparatoare, mai stânjenitoare și mai epuizante

(lucrez și acum uneori săptămâni la rând câte douăsprezece ore zilnic aplecat deasupra calculelor și desenelor) mi se părea că amendează prin superficialitate și diletantism căutările mele literare, care deveneau însă mereu mai necesare, singur mod de a exista. Aveau însă nevoie dincolo de încurajările stăruitoare ale prea puținilor prieteni și de altceva, de altcineva. Nevoia unei raze de lumină în forfota cotidiană obositoare și anonimă care să-mi redea curajul de a fi, motivele de încredere regeneratoare. Aceasta lămurește demersul meu către Dvs.

Anii grăbiți și avizi de trecere se furișaseră vicleni să-mi forțeze deznădejdea și ca să-mi permit un citat din Camus, „vine o zi și omul constată sau mărturisește că are treizeci de ani. El afirmă astfel tinerețea sa. Dar în același timp se situează în raport cu timpul. El își ocupă locul său. El recunoaște că este un punct al unei curbe pe care trebuie s-o parcurgă.”

Rătăcirile mele, poate prea prelungite în ezitarea hrănită cu pudoare, în dezgustul de facil teribilist sau de încordarea zgomotoasă, prea manifestă pentru a nu părea suspectă, a găsit însă compensația cea mai râvnită. Marchez astfel momentul când de acolo de unde îmi doream cel mai mult mi-a venit încredere, cea necesară pentru a mă putea raporta la timp și cea care mă va strânge în severitatea unei îndatoriri grele căreia mă voi supune fericit.

Căci sper să pot binemerita creditul generos cu care m-ați primit și nu pot gândi ceva care ar putea să vă mulțumească mai mult.

Cu stimă deosebită și cu mulțumiri,
N. Manea

P.S.

Am urmat îndemnul Dvs. că mai repede e mai bine. Se poate vedea aceasta nu numai din graba acestor rânduri, ci și din fotografia anexată. Alta – dacă s-ar dovedi cu totul necesar – aș putea-o avea abia săptămâna viitoare. Căci nu știu dacă așa cum este e reproductibilă.

În sfârșit, numele meu întreg, ca în acte, e Norman Manea. Poate însemna și Nor Manea dacă nu pare o cochetărie deplasată, poate fi simplu N. Manea sau poate fi cel întreg și adevărat. Nu știu cum ar părea mai bine.

Mereu al Dumneavoastră,
N. Manea

Virgil Mazilescu (1942-1984)

O singură scrisoare (nedată, cu data poștei 22 august 1968) există în arhivă de la acest poet mai degrabă parcimonios, afirmat în ambientul oniric, care ne dă însă informații despre arealul literar al grupului, referitoare la prozatorul Dumitru Țepeneag și la poetul de factură religioasă Daniel Turcea.

Stimate Doamnă M.R.P.

Sunt nevoit să încep cu o scuză, sperând astfel să mai înlătur puțin supărarea ce de bună seamă fulgeră dinspre Văleni spre nevrednica-mi persoană (sau îmi dau cumva prea multă importanță?). Am aflat abia în ultimele zile ale șederii la mare (... mondenul „2 Mai”) de nefericita întâmplare și eram hotărât ca, îndată ce ajung în București, să iau trenul spre Văleni, dar, în loc de asta, a trebuit să o internez grabnic pe Ștefania în spital, cu „Salvarea”. Ziceam că azi-măine se face bine, că nu scriu pentru că mă duc „în persoană”, internarea s-a prelungit, n-am scris și așa s-a făcut că a trecut Congresul și era cât pe-aici să treacă și Eliberarea fără ca eu să vă dau vreun semn de viață. Dar, bucurându-mă alături de toți cetățenii capitalei noastre, din zori până noaptea târziu, în cele două zile de sărbătoare, voi urca apoi în tren și pe 25 August, cu îngăduința Doamnei Lena, a d-voastră și a lui Mitică voi descinde în Văleni. Până atunci nu-mi pot înfrâna tentația de a vă da două bune vești din lumea onirică:

1) Lui D. Țepeneag i se scoate ghipsul pe 22 August, drept pentru care el a conceput, a multiplicat și a agățat pe pereți lozinca „Trăiască 22 August – ziua Eliberării”.

2) În timp ce Turcea discuta aprins despre literatură și arte în general la cafenea, un demn cetățean necunoscut al patriei noastre a pătruns în mansarda ce cu onoare poetul nostru o ocupă contra chiriei de 150 (de) lei și a ridicat de acolo tot ce se putea găsi sub formă de îmbrăcăminte, dispărând apoi la fel de discret cum a venit. Ah, dar manuscrisele i le-a cruțat. Turcea e bucuros, zice că în ultima vreme prea îi merseseră toate din plin și mai zice că „Trăiască Neprevăzutul!”. Spre regretul tuturor, oniricii au început să devină, după cum se vede, cam lozincarzi.

Sărutări de mâini Doamnei Lena, cinci sute patruzeci și trei de bezele pentru Mitică.

Sperând să vă găsec sănătos când voi veni, rămân al d-voastră, Virgil Mazilescu

Gellu Naum (1915-2001)

Cele 3 scrisori de la suprarealistul Gellu Naum (din care publicăm una) arată o anumită confrerie cu cel care semna Miron Radu în revistele interbelice de avangardă, precum *unu*; în primul rând, prin nonconformism (incluzând aici și eludarea ortografiei), apoi prin apelativul pe care nu îl mai utilizează decât vechi camarazi ai lui MRP.

[aprilie] mai 1964

dragă nucicule,

ți-aș fi răspuns imediat la scrisoarea ta drăguță și filozoficească (ce e viața? o fântână!), dar mi-am zis să vii personal. Nu pentru cele propuse (n-am aptitudini!), ci fiindcă mi se făcuse dor să te văd. I-am spus ligiei: mă duc la nucicu! Și eram gata să pornesc spre tine, cu dor și amar, dar s-a nimerit în aceeași seară să vină prietenul meu din africa. Pe semne că va sta două săptămâni (mie îmi face mare plăcere, oricât stă) și locuiește la mine. Îți închipui că n-am mai putut să plec...

încolo, cum spuneam, viața e o fântână! Mă omor cu traducțiuni din nepricopsiții literari ai lumii; după ore și ore de muncă îmi trag câțiva pumni în cap ca să mă mai dezmeticesc – dacă mai am un minut liber, scriu câte o poezioară pe care o vreau senină și care mă îngrozește de neagră ce iese... în fine, îți închipui cât aș fi vrut să mă reped o zi două la văleni. Noroc că îl iubesc pe mitică și mă bucură venirea lui, ca o recompensă (serviciul credincios, ordinul muncii, steaua fără nume etc.)

dragă nucicule, a început să plouă și plouă și plouă. pe semne că plouă și la văleni. Într-un sens, e mai bine că am amânat vizita, poate o să iasă soarele în vara asta. Din bătrâni se povestește că vara e un anotimp însorit. Or fi știind și bătrânii ceva. Tu când mai vi(i) pe la București? Se spune că domnul graur are de gând să schimbe iar ortografia, să se scrie soooore sau siiiiire sau chiar seeeere (după regiune) în loc de soare. Ar fi plăcut. Abia aștept. (în moldova de nord s-ar pronunța: sîiire...) dragă nucicule, iubitul meu drăguț, să ști(i) că nu-mi place să par sentimental și de-asta îți scriu așa. tu să nu reții din toată scrisoarea decât: dragă nucicule, iubitul meu drăguț, în momentul de față cred că e singura frază pe care te poți baza

iar eu te voi îmbrățișa și te voi săruta
gellu

sărut pe lenuța – nici vorbă!

Observă că strada pe care stau nu mai e vasile lascăr ci, datorită poezilor de la sfatul popular, strada

galați. E port la dunăre. Odinioară se chema strada teilor, dar dumnealor, poezii, au găsit că e mai frumos galați.

Cum prin curți mai cresc tei de pe vremuri, poți auzi pe strada mea dialoguri de acest fel:

– ce copac aveți în curte?

– a, e un galați sălbatec...

sau:

– au înflorit galații...

sau:

– eu beau numai ceai din flori de galați...

sau:

– era un miros îmbățător, de galați...

pentru că, în combinație cu domnul graur, în vocabularul limbii, vei găsi la cuvântul galați: arbore... etc., iar în istorie, la vasele lascăr, se va scrie:

galați: fost primar al capitalei, reacționar. Are o statuie, pe strada cu același nume. La picioarele lui stă o femeie goală. Statuia lui galați de pe strada galați e umbrată de un șir de galați care dau floarea de galați din care se face ceaiul de galați, recomandabil când ai lați sau când te intoxici cu cârnați.

În plus, versurile lui eminescu (nu făt-frumos din galați, ci altele, din care nu-mi amintesc decât câteva) au să apară într-o nouă ediție scoasă de graur + poezii sfatului popular, în felul următor:

nu prea sunt sigur de aceste 2 versuri:

ce frumos era în traistă

gânditor și printre scânduri

flori de galați de-asupra noastră

se vor cerne rânduri rânduri

te pupă, încă odată, cu lenuța ta cu tot, cel care te
iubește și-și lipește obrazul de al tău
gellu

Radu Petrescu (1927-1982)

De la prozatorul Radu Petrescu, liderul grupului cunoscut sub numele de Școala de la Târgoviște, din care mai făceau parte autori de romane și jurnale precum Mircea

Horia Simionescu, Costache Olăreanu sau Tudor Țopa, arhiva MRP are 65 de scrisori, din intervalul 1966-1970, referitoare la ceea ce s-ar putea numi redebute literar: debutând înainte de 1947, „târgoviștenii” au făcut pactul de a nu publica nimic în perioada proletcultistă, promițându-și să o facă atunci când libertatea cuvântului va fi reinstaurată. Un relativ prilej se ivise în 1966, când redebutează Radu Petrescu, în numărul din iulie 1966 al revistei *Ramuri*, cu un capitol din romanul

Matei Iliescu; cele două scrisori reproduse aici aduc explicații de poetică și stilistică, importante pentru estetica și teoria generală a prozei.

1.

București,

7 iunie, 1969

Mult stimate Domnule Miron Radu Paraschivescu,

Am reușit în fine să găsesc un exemplar din minunatele Dumneavoastră *Cântice*¹, această carte de poezie perenă, încântător viguroasă și colorată(,) deși de rafinament extrem. Și nu este o probă hotărâtoare pentru existența poeziei această întâlnire de contrarii (vigoare – rafinament) care nu se exclude? Plăcerea cu care recitesc „Hanny” se transformă începând de la

„N-am trebuință!”

în delir, în turbare. Aveți singur secretul acestei mari alchimii.

Editura a hotărât să amâne pentru la iarnă apariția lui *Matei Iliescu*². Tov. Gafița³ a oprit trimiterea cărții la tipografie. De fapt, mie nu mi s-a comunicat nimic, am aflat întâmplător și confidențial, așa încât s-ar putea să se fi amânat pentru un termen încă mai lung, prin 1970, ori chiar *sine die*.

Din fericire, aceasta, constat, nu mă afectează, doar mă plictisește puțin. Voi uita curând, cufundându-mă până peste urechi în lucru.

Aplaud pe Gabriela Iliopolos⁴ și pe senator pentru felul cum prezintă *Cânticele*.

Al Dumneavoastră, printre umerii mulților Dumneavoastră admiratori,

Radu Petrescu

2.

București,

11 iulie, 1969

Mult stimate Domnule Miron Radu Paraschivescu,

Nu numai că ne-am simțit, eu și ai mei, foarte bine la Dumneavoastră la Văleni, înconjurați cu atâta delicată prietenie, dar ne-am simțit atât de bine, încât nici acum nu avem impresia că am părăsit ospitaliera, afectuoasa Dumneavoastră casă. Din nefericire, șederea noastră a trebuit să fie, practic, scurtă, fiindcă luni de dimineață, la 7 fără un sfert, eu urma să mă duc la serviciu. Adela și copiii ar fi fost fericiți să rămână după plecarea mea, așa cum cu atâta încântătoare gentileță le-ați propus și Doamna și Dumneavoastră. Știind însă că trenurile sunt destul

de aglomerate, m-am sfiit să las pe seama Dumneavoastră ce îmi revenea mie. Acum, la 16 iulie, ei pleacă la Câmpulung, eu rămân să lucrez la *Cese vede*.

Îmi amintesc foarte bine că am citit proză de Domnul Zehan în *Povestea vorbii*⁵ și că m-a interesat, mi-a plăcut, așa încât asocierea cu dânsul nu poate decât să mă onoreze. Cu mult interes am citit și cartea Domnului Norman Manea, carte a unui talentat scriitor⁶, în care am făcut multe sublinieri pentru relectură. Contextul la care mă refeream în scrisoarea mea era al ideii Dumneavoastră despre stilul cinematografic al unei părți din proza mai recentă. Cinematograful, ca și muzica, este o artă prin excelență a mișcării. Dar el oferă și seducția vizualității. Or, proza mai nouă caută într-adevăr vizualul – iar problema ei centrală (dar acum vorbesc, modest, numai despre ce fac eu) este aceea a mișcării. Cititorul trebuie să asiste nu la derularea unei povestiri, a unor imagini care au loc dincolo de rândurile scrise, ci la constituirea acestor rânduri în masive de imagini și în alunecarea acestor masive de imagini unele într-altele, de la unele la altele și această mișcare a lor să fie resimțită de cititor ca o senzație, senzația directă a mișcării la care asști, la care, mai bine zis, contribui, cum e senzația directă a efortului, a oboselii, a destinderii bruște sau treptate după o încordare, etc. *Și toată această mișcare trebuie să fie clară, să constituie întreaga carte, la încheierea lecturii ei, într-o figură limpede, geometric reprezentabilă (și de fapt geometric vie pe măsura constituirii ei prin lectură)*. Dumneavoastră, de exemplu, ați avut, citind pe *Matei*, senzația piramidei. Discontinuitatea narațiunii, a planurilor de imagini este un mijloc specific în serviciul mișcării și este ca atare larg folosită în cinematograful, nu mai puțin în muzică.

Într-o zi, la începutul lui iunie 1955, am găsit într-o librărie o carte de Tudor Vianu, *Probleme de stil și artă literară*, și răsfoind-o acolo, pe masă, am citit la p.141: „Dacă mișcarea este meritul cel mai de seamă al artei epice, cum fără îndoială că se poate susține, atunci Rabelais este unul din cei mai mari

¹ *Cântice țigănești*, volumul de debut al lui Miron Radu Paraschivescu (1941).

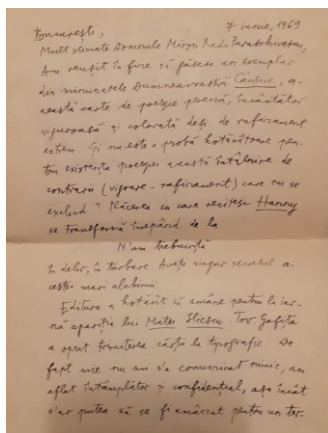
² Romanul de debut editorial al lui Radu Petrescu (1970), subiect al corespondenței de față.

³ Mihai Gafița (1923-1977), critic și istoric literar, editor prestigios din a doua jumătate a secolului trecut.

⁴ Gabriela Iliopolos, tehnoredactor.

⁵ Prozatorul Eugen Zehan (1938-2013) a debutat în *Povestea vorbii*, nr. 8, 15 octombrie 1966, p. 2, cu povestirea „Adunarea la care totuși s-a fumat”.

⁶ *Noaptea pe latura lungă* (1969) este volumul de povestiri cu care debutează Norman Manea, prefăcut de Miron Radu Paraschivescu.

poetii epici ai lumii.”
Îndată am închis cartea,
am cumpărat-o și m-am
grăbit să ajung acasă s-o
citesc. Ei bine, era vorba
de cu totul altceva, de
„zugerăvirea mișcării”
(p.142)! „S-ar putea cita
în această privință
descrierea iepei lui
Tapecoue, speriată de
băieții lui Villon, sau
lupta fratelui Jean cu

trupele lui Picrochole, care invadaseră și pustiau via
mănăstirii, sau atâtea alte scene, care ne întâmpină la
tot pasul.” Sau mai departe, în aceeași ordine de idei:
„Când este vorba de o mișcare corporală, mașina
anatomică a omului ne este arătată funcționând cu
toate părghiile ei.” O carte, așa cum îmi doresc eu să
fac, poate să prezinte eroi complet immobili, dar cartea,
ea, cu toată anatomia ei sintactică, să se miște, să dea
în gradul cel mai acut senzația mișcării, mișcarea
nefiind a actorilor, ci a ochiului care îi cre(e)ază
privindu-i. Dar aceasta e și problema „noului roman”
francez. În deosebire de Robbe-Grillet, de exemplu,
care stilizează prea mult, eu cred că această mișcare
se poate obține (poate chiar într-un fel mai energic,
mai specific) și fără să se renunțe prea mult la recuzita
„realistă” (eroi, acțiune, etc.) Încerc deci o sinteză.

Dar de ce pun pe hârtie toate aceste lucruri,
cunoscute de Dumneavoastră? Ca să vă mulțumesc
încă o dată pentru că în prefața la cartea Domnului
Norman Manea ați atras încă o dată atenția asupra
sensului căutărilor mele, mișcarea. Vă sunt din suflet
recunoscător, cum vă mulțumesc, în numele
cititorilor Dumneavoastră, și pentru frumoasele,
clarele, îndrăznețele teze din *Realitatea socială în
poezia modernă*.

Epocile de tiranie sunt mai favorabile pentru
artă? Da. Ele golesc instituțiile de conținut și atunci
efortul de a da un nou conținut instituțiilor (efort nu
oficial, ci al fiecăruia) stimulează marile energii
poetice. Totul trebuie gândit din nou, simțit din nou.
Respectuoase sărutări de mână Doamnei, al
Dumneavoastră în primul val al admiratorilor rari
Dumneavoastră poeziei,

Radu Petrescu

Lucian Pintilie (1933-2018)

Singura scrisoare a reputatului regizor Lucian
Pintilie, nedatată, este adresată lui MRP în legătură
cu posibila mutare a regizorului undeva la Văleni;

aflat la începuturile carierei sale artistice, Pintilie
era cunoscut pentru filmele *Duminică la ora 6*
(1966) și, mai ales, *Reconstituirea* (1968), un
adevărat film-cult, interzis aproape imediat ce a fost
difuzat. Pintilie este, de altminteri, un subiect
pentru lumea corespondențelor lui MRP: este de
amintit respectul pe care i-l arată prozatorul Radu
Petrescu, dar și, în mod special, diligențele făcute
pe lângă MRP de Radu Cosașu, ziarist și autor de
literatură, tocmai pentru reconsiderarea
Reconstituirii, mizându-se tocmai pe poziția
influentă a poetului în cadrul Partidului Comunist –
sau cel puțin printre membrii săi importanți.

Dragă nene Miron, dragă tanti Lena,

Nu, nene Miron, tanti Lena nu a sesizat
problema. Este ea femeie deșteaptă – deși noi nu
pentru asta o respectăm, dar în cazul de față ea nu a
pus bine punctul pe i.

Nu, nene Miron, săruta-ți-aș mâinile, că mi-e
dor de voi, eu nu dau din delicatețe și sficiune
150.000 de lei, mai ales când nici nu-i am. Îi dau
pentru că *îmi convine* și pentru că vreau să-mi refac
viața mea distrusă în această localitate de munte
(subcarpatică). Sigur că fiind vorba de intenții fff
serioase, eu mai aveam și alte propuneri, dintre care
una lângă Otopeni, foarte convenabilă, dar dacă eu
mă gândeam *apăsă* la a Dvs, era pentru că *îmi
convenea* mai mult.

Sigur că da, nene Miron, prietenia noastră are
rațiuni superioare de existență, aceste rațiuni nu mă
pot împiedica să nu-ți repet că mie *îmi convine*
chestiunea, matale *îți convine* chestiunea; să
îmbinăm deci frumosul cu utilul dacă *ți-a venit*
răspunsul de la Sighișoara.

Sigur că, dacă s-ar ivi ceva în preajma
Bucureștiului care să *mi convină* mai mult, *ți-aș scrie*
imediat. *Niciodată* însă după ce m-aș fi legat de
matale într-un fel sau altul. Deocamdată, visez la
Văleni; posibilitățile de-a plăti ratele *ți-le voi arăta*
matematic, de fapt, nu matale, ci lui tanti Lena, să ne
trăiască, să ne înflorească; și niciodată nu trebuie
uitat că eu mai am o mașină care face 70.000 de lei –
deci pentru mine plata restului nu va fi niciodată o
problemă.

Gata, destul cu afacerile. Să trecem la
sentimente. Mi-e foarte dor, jur, de voi.

Gata și cu sentimentele.

Avec mes sentiments les plus

.....

PINTI

(LUCICĂ)

O campanie dezechilibrată: Miron Radu Paraschivescu, anti-arghegianul

Magda Răduță

Magda Răduță este conf. univ. dr. la Departamentul de Studii Literare, Facultatea de Litere. Cea mai recentă carte publicată: *În context. O lectură sociologizantă a literaturii române în ultimul deceniu comunist* (București, Editura MNLR, 2019). Alte publicații: „*Nici mănuși, nici milă*”. *Trei pamfletari interbelici* (București, EUB, 2013), editarea antologiei „*Îi urăsc, mă!*”. *O antologie a pamfletului, de la cronicarii munteni la Pamfil Șeicaru* (București, Editura Humanitas, 2017).

Din 1945, gazetele noii puteri pe cale să se oficializeze includ deja atacuri – e drept, răzlețe – dirijate împotriva poetului *Cuvintelor potrivite*. Seria de tristă faimă a celor patru articole semnate de Sorin Toma în 1948, după apariția cărora Arghezi e exclus aproape complet din viața literară, nu apare, iată, din senin. Deschizătorul de campanie pare a fi Miron Radu Paraschivescu, experimentat gazetar de stânga și membru UTC încă din 1933, care publică în *România Liberă* din 21 februarie 1945 un pamflet cu titlu tranșant: „Un impostor: Tudor Arghezi”. E începutul unei serii (de șase articole) care se va întinde până la finalul anului 1947, serie în care putem citi azi o surprinzător de limpede „fotografie de câmp” a unui spațiu literar în primii ani de impunere a constrângerii ideologice și, la fel de limpede, un tipar al instrumentalizării atacurilor politice în forma publicistică a campaniei de presă.

Primul articol al lui M. R. Paraschivescu, provocat de reintrarea lui Arghezi în viața publicistică prin seria nouă din *Bilete de papagal*, își poartă la vedere toate semnele distinctive ale apartenenței la genul pamfletar, chiar dacă nu „urăște admirabil”, cum voia Arghezi însuși: invectiva ca unitate funcțională, destinat portretizat difamant, atacuri *ad hominem* directe, enunțare, reluată în scandări de denunț, a „vinei” celui pamfletizat, formalizare a structurii atacurilor prin repetiții ritmate și violență de limbaj neîngrădită. Arghezi se face vinovat, în ochii mai-tânărului confrate din tabăra adversă, de partizanate politice prea frecvente și prea volatile, ceea ce l-ar fi compromis dincolo de orice posibilă clemență: „D. Tudor Arghezi face parte din galeria poezilor ce mor prea târziu: după ce s-a

compromis atât de rău, încât nici o minune nu-l mai poate ridica, nici chiar talentul. [...] A fost și – încet, dar sigur – sfârșește de a mai fi lauda și rușinea unei generații: aceea a tinerilor cititori de poezie de după războiul trecut. Dar d. Tudor Arghezi a fost mai degrabă eroarea acestei generații. [...] Pentru toate acestea, e nevoie de un singur lucru: să tacă. Și, dacă nu vrea, să i se amintească [...]”^{*} Primul lucru ce atrage atenția aici – în afara tonului amenințător, de rău augur, din final – e o proclamare a culpei publice a lui Arghezi drept impardonabilă, o vinovăție pe care „nici chiar talentul” nu o mai poate anula. Într-un spațiu literar cu taberele pe cale de a fi împărțite tranșant pe criterii ideologice și în care definițiile literaturii se află într-o concurență ce va naște polemici despre „criză” cel puțin trei ani de-acum încolo, M. R. Paraschivescu e una dintre primele voci ale grupului ideologizat care enunță tăios adevărul în care cred partizanii artei-cu-scop: „talentul” nu deresponsabilizează, ci, dimpotrivă, obligă la conduite etice în spațiul extra-literar. În cazul pe care-l ia la țintă M. R. P. pare a fi valabil și reversul – tot din articolul din 1945 aflăm că, dacă nu e conduită, nici talent n-are cum să fie: „Omul nu e decât un impostor. [...] rămâne de datoria unei mai senine istorii literare să dovedească locul de piculină pe care lirica arghegiană îl ocupă în poezia modernă românească”.

Colericul intransigent care a fost M. R. Paraschivescu își va conserva toată viața această judecată teribilă. În *Jurnalul unui cobai* sunt nenumărate notații – furioase ori neputincios-frustrate – ce denunță „orbirea” tuturor celorlalți în cazul poeziei argheziene: ipostază tipică de pamfletar ce se crede singurul în stare a vedea adevărul, într-o lume cu susul în jos. De prieteni vechi doar opinia despre Arghezi l-ar putea despărți, cum îi scrie lui Geo Bogza în 1963, într-o scrisoare din arhiva restituită de Petruța Stan: „în afara admirației tale pentru Arghezi, la care nu izbutesc de peste 25 de ani să subscriu (marele poet părăndu-mi, în forul meu foarte interior, un histrion), eu țin la părerile tale și ți le împărtășesc aproape fără rezervă”. Chiar în anul în care-l denunță ca impostor și-l distribuie în rol de „piculină”, se întreabă în jurnal, chinuit de îndoieli

^{*} Toate fragmentele din articolele citate sunt preluate din Ana Selejan, *Reeducare și prigoană. România în timpul primului război cultural (1944-1948)*. Sibiu: editura Thausib, 1993, cap. 2, *Contestarea lui Tudor Arghezi*, pp. 63-130.

față de convingerea pe care o declamă atât de tăios în presă, dar și de spectrul ratării profesionale, dacă nu cumva doar „cum face” Arghezi e adevărata artă: „Pot eu crede că arta e independentă de politic sau, mai bine zis, că e datoria politicii să-și apropie, să-i ceară favorurile, să se investească și să se mândrească în și cu toate podoabele artei, pot crede că politica e cea care dă investitura artei [...]”? Din așa ceva se nasc viermii și mucegaiuri – nu opere de artă rezistente vremii. Poate că totuși – ca și lui Arghezi – ceea ce-mi mai rămâne de făcut, salvarea ultimă, să fie chiar reflectarea în *conștiință* a acestei condiții. Conștiința acestei mizerii morale, privite curajos în față, ar putea deveni, poate, operă de artă (o literatură a deziluziei, de sertar) [...]” (*Jurnalul unui cobai*. Ediție îngrijită de Maria Cordoneanu, prefată de Vasile Igna. Cluj: Editura Dacia, 1994, p. 212, notație din 1945, s. a.).

În 1947, când scrie din nou împotriva lui Arghezi, aceste întrebări par a se fi risipit cu totul. Prilejul reluării atacurilor e „Viața literară”, o tabletă a poetului din 23 februarie 1947, publicată în *Adevărul*; în răspăr cu entuziasmele de conjunctură ale epocii, din ea cititorul trebuie să afle că „Pentru că ne displace să spunem că viața e o porcărie, ne flatăm a prefera să spunem că viața e o luptă. [...] Dragă Domnule Cititor, tot o porcărie e și viața literară, ba poate că mai rău”. Replica lui M. R. P., apărută de data aceasta în oficialul *Scânteia* (3 martie), se construiește din nou punând în centru dubletul conduită-talent (în care primul termen îl presupune cu necesitate, iarăși, pe al doilea) și incriminând, în lungă enumerare, toate partizanatele politice ale lui

Arghezi. Fiindcă, așa cum știm, judecata morală e forma deghizată a ideologiei, prima acuză e dirijată către vorba, nu foarte elegantă, „porcărie”; abia apoi vine rechizitoriul, deja infuzat de limba propagandei: „Nu știu ce va fi gândit cititorul [...] citind de sub pana acestuia postulate demne de toți ratații, de toți estropiații și mizeroșii, acriți fie-n neputință, fie-n blazare sau veninuri mărunte, consumate lăuntric. Nu, hotărât, nu acesta poate fi mesajul unui mare poet. Dar, vorba e, după cum vorbește și cum scrie, e d. Tudor Arghezi, într-adevăr, un poet mare? Un scriitor al cărui mesaj poate fi rezumat la «porcăria vieții» este în vreun fel vrednic de a fi numit «mare»? [...] Aici e toată buba. [...] d. T. Arghezi n-a făcut decât să se înscrie cu fiecare din aceste greșeli politice de partea dușmanilor de moarte ai libertății, de partea acelora care au sugrumat, cu plumbii și cu poliția, însăși libertatea poporului român”.

Interesant e că nici în 1945 și cu atât mai puțin în 1947, Arghezi nu răspunde deloc la aceste atacuri. Cu o experiență de decenii întregi în scrierea de pamflete, nu se poate să nu știe că o replică ar valoriza nemeritat autorul atacului – autor imprudent, dar înarmat cu siguranța pe care o ai când te afli de „partea bună” a istoriei. În plus, ar legitima exact ceea ce, cu treizeci de ani în urmă, Arghezi însuși stabilea că e defectul esențial al unui cititor: „El e jignit de idee și, ceea ce-i mai comun și mai grosolan, de cuvinte, fără să perceapă supervaloarea lor, fără să pipăie fraza în care cuvântul, cu doza lui relativă, e urzit” („Pamfletul [Cu ce puțin lucru]”, în *Cronica*, an II, nr. 64/1 mai 1916).

LITERATURĂ

Elogiul pietrei

mă întreb dacă o piatră
poate fi copilul altei pietre
dacă Iisus cel de marmură
poate fi fiul
Madonei de marmură
sau doar noi ne închipuim
că ar fi așa

mi-o amintesc pe bunica mea
Arșaluis (Aurora pe românește)
cum turna făina pentru aluat
noi nu știam ce fel
de făină e-aceea
făină de grâu
făină de oase
nisipul - făină de piatră
apoi din aluatul ei

Varujan Vosgianian

Varujan Vosgianian (n. 25 iulie 1958) este poet și prozator, tradus în peste 20 de limbi străine. Debutează cu un volum de poezie, *Șamanul albastru* (1994). Descendent al unei familii care a supraviețuit genocidului organizat de Imperiul Otoman împotriva armenilor (1915), a scris această istorie în *Cartea șoptelor* (2009), pornind de la copilăria în Focșani, orașul unde s-au stabilit bunicii. De formație economist, este om politic, ministru în mai multe guverne, în prezent primvicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Participant la Tabăra de Creație „Ion Stratan”, organizată de Casa de Cultură „I.L. Caragiale” din Ploiești la începutul lui decembrie 2021, Varujan Vosgianian scrie *Elogiul pietrei*.

se încheaga lumea

crucile armenești
nu sunt din lemn
ci din piatră
- noi le spunem khacikar -
pietrarul le-a împodobit
cu frunze de viță
și rădăcini ale vieții
așa s-a întâmplat că poporul meu
a ales piatra
crucea pe care a dus-o
a fost cea mai grea
dintre toate

nu pot întoarce paginile
cărții de piatră
acolo tot ce e scris
începe într-o privire

l-am întrebat pe paznicul de pe Acropole
dacă pot lua de pe jos
ca amintire
o pietricică din vremea
lui Pericle
mi-a răspuns să nu-mi fac
nicio grijă
și să iau liniștit
în fiecare luni dimineață
un camion aduce, pentru turiști,
pietricele din vremea
lui Pericle

precum noi venerăm
pe Mama Pământ
care ne-a plămădit
oamenii din piatră venerează
ca pe o mamă a lor
ochiul Meduzei

piatra nu ruginește
și nu putrezește
nisipul
e singura boală a pietrei

faptul că nu se scurge
prin albie, prin streșini
ori printre degete
face ca piatra să fie
singura întrupare
a timpului scurs

mai prețioase sunt pietrele
care pe fețele lor
reflectă lumina
miezul lor nu interesează, din păcate,

pe nimeni

nimic nu e mai neted
decât o piatră de râu
doar rugile nenumăraților pelerini
care, tot atingându-l
netezesc piciorul statuii Sfântului Petru
de la Vatican
se pot măsura cu acea răbdare
a apei

cât de puternică-i stânca
și, totuși,
atât de sfioasă:
ea nu te atinge,
doar se lasă atinsă

pietrele vii
pietrele care cresc:
truvanții din Munții Buzăului -
unii spun despre pietrele acelea
că primesc numele pruncilor morți
să crească și ei;
chiar mai mulți prunci
pentru aceeași piatră
cum ar fi
frații de lapte

pentru Tiresias
nimic nu e mai surprinzător
decât stânca
dacă n-o poți vedea
nu te apără
nicio presimțire
nu vine spre tine
frunzișul veșted
nu i se aude sub tălpi
nu răspândește arome
niciun mag n-a așezat-o
printre ofrandele Lui
deprins cu îmbrățișări felurite
la întâlnirea cu stânca
Tiresias merge cu brațele înainte
de parcă îmbrățișează
neprevăzutul

limba pietrelor
este o limbă moartă
doar pentru cei
care se tem de moarte

în fața atâtor altare însângerate
despre care puteau mărturisi
pietrele au ales legământul tăcerii
nu și l-au încălcat niciodată

Întâmplări cu oameni și lucruri: *Scaunul*

Constantin Abăluță

Constantin Abăluță (n. 1938, București) este arhitect diplomat și autor a peste 60 de titluri de poezie, proză, teatru și critică literară; a tradus peste 30 de titluri din literatura universală (Samuel Beckett, Charles Baudelaire, Boris Vian, Patrick Mondiano, Henri Michaux etc.)

Aflat permanent dincolo de șaizeciștii care acaparau prim-planul vieții literare, Constantin Abăluță a știut să își creeze propriul destin, atent la exigențele profesionale, pe care le consideră cele mai importante. Debutează cu *Lumina pământului* (colecția „Luceafărul”, 1964), gândindu-și adesea volumele și din punct de vedere grafic și artistic, așa cum se observă de la *ewww/ èrrre* (hors commerce, 1972), la *Aerul mod de folosință* (1982), la romanul *Groapa roșie* (2018). Pentru revista *ATITUDINI*, începând cu numărul prezent, Constantin Abăluță va susține rubrica „Întâmplări cu oameni și lucruri”.

Zi noroasă de noiembrie. Ploaia mocănească a stat pentru o clipă sau doar s-a mutat pe alte străzi. În bălțile din drum cerul pare mai alb decât în realitate, căci apa, oricât ar fi de murdară, tot mai păstrează un pic de luci. Un câine cu labelle înroșiate soarbe de câteva ori dintr-o băltoacă, apoi fuge speriat pe strada goală. În urma lui, vântul zmulge frunze din copaci, le izbește de zidul caselor, de mașinile parcate peste tot, de parbrize întunecate ori doar de husele decolorate ce le învelesc dându-le aspectul unor momâi.

Câteva frunze izbesc pelerina unei bătrâne aduse de spate ce se strecoară prin spațiul îngust dintre boturile mașinilor și zidul coșcovit al Facultății de Limbi străine.

Bătrânică e atât de cocârjată, încât una dintre frunze îi poposește pe cocoasă și rămâne acolo, înviorând cu galbenul ei cenușiu ros al materialului. Apoi, datorită unui curent de aer, alunecă ușor pe spatel cocârjat ca pe un tobogan și aterizează între clapele închizătorii metalice a genții pe care bătrâna o ține cu mâna stângă răsucită la spate. Cu mâna dreaptă strânge un baston în care se sprijină ca să poată face micii pași târșâiți ce-i asigură o înaintare domoală și uniformă de broască țestoasă.

Vârful bastonului nimerește într-o băltoacă, iar ghetetele negre și marginea pelerinei, pistruiate deja de noroi uscat, sunt împrășcate cu un evantai de stropi

proaspeți. Bătrânică merge mai departe fără să ia seama la astfel de amănunte. În mâna adusă ca un cârlig geanta i se clatină cu mișcări de pendul, căci toarta este lungă și fleșcăită, făcută dintr-un material asemeni pelerinei și cusută stângaci de capetele vechii toarte din piele de crocodil ce apucase, desigur, vremuri mai bune. Frunza galbenă s-a prins bine între clapele metalice și flutură ușor, dar nu se desprinde. Înaintarea lentă a pelerinei cenușii nu poate fi oprită de nimeni și de nimic. Pur și simplu, alunecarea uniformă a bătrânei pare a izvorî în mod compensatoriu din însăși neclintirea înaltului zid coșcovit și-a mașinilor înțepenite acolo de-o veșnicie.

Așa că nu mică-i mirarea privitorului acestei scene, oricine ar fi el, atunci când observă că bătrânică își încetinește alunecarea. Hei, își zice el, orice broască țestoasă are, la urma urmelor, un țel. Așa că și bătrânică își îngăduie unul. Iat-o căznindu-se să apuce cu aceeași mână ce ține bastonul și clanța ușii principale a Facultății de Limbi străine. Lucru aproape imposibil, căci trebuie să comande celor cinci degete să facă în același timp două operații deosebite, iar artroza...

Ajutorul îi vine de la o fată în blugi și geacă de piele, care o ajunge din urmă, deschide ușa, o ia de braț și o trece încet pragul, apoi are răbdarea să-i

însoțesc schimonositele zvâcnite ale picioarelor pe cele nouă trepte ale scării. Boc, boc, boc, ghețele negre tulbură liniștea mozaicului plin cu nenumărate amprente de tălpi ce se strevăd în câte-o sclipire piezișă de lumină. Odată sus în hol, fata în blugi se scuză și dispare pe un coridor întunecat. Bătrânică a rămas iar singură.

Ca să se aclimatizeze cu noul spațiu, își îndreaptă un pic coloana vertebrală iar asta se traduce prin înălțarea cu un lat de palmă a capului. Ochii se ridică și ei, privind avizi în sus atât cât le permit ramele ochelarilor și marginea broboadei.

Câțiva tineri, fete și băieți, străbat în grabă holul, gălăgioși, răsând și înghiontindu-se. Ecourile vocilor lor se răspândesc împrejur, ocolesc coloanele pătrate cu decorații geometrice, fac un vârtej împrejurul țestoasei cenușii ce-a împietrit între avizier și ușa cancelariei, apoi se topesc undeva printre grinzile abia bănuite ale tavanului.

Când nimeni nu se mai gândea la așa ceva, iată că bătrânică se pune din nou în mișcare. Avizierul încărcat cu bilețele în toate culorile pare a fi nouă țintă. Bătrânică se descurcă de minune. Pare a fi familiarizată cu genul acesta de înștiințări telegrafice pe tot felul de teme la zi. Le urmărește un timp și fața ei zâmbește cumva visător. Apoi se întoarce brusc, evită stâlpul pătrat și pe un domn profesor cu ochelari negri, fular de mătase, pălărie îndesată până la sprâncene și mers statuar, iar în cele din urmă, propriu-i vârf de baston care i se așezase prostește în cale. Și atât de sigură pe ea se dovedește a fi bătrânică, încât nici măcar avizierul n-o mai interesează, îl lasă în urmă ca pe un lucru de prisos.

Da, chiar așa, n-are de ce face escală lângă cele câteva înștiințări grăbite pe care diversele catedre le fac studenților : țelul ei se dovedește a fi mult mai important și îl abordează pieptiș, boc, boc, boc-boc înspre ghereta de plexiglas de lângă scara spre etaj.

În gheretă stă o femeie între două vârste și cotrobăie cu o lingură metalică într-un borcan cu ghiveci. Înfulcă de zor. Mișcările puternice ale maxilarelor îi zguduie gulerul bluzei roz și volănașele se-nfoaie ca niște peștișori zbatându-se pe marea vânătă și agitată a venelor gâtului. Lingura metalică clinchetește, borcanul e înnămolit de hălci zdravene de cartofi. Femeia caută cu osârdie bucățelele de carne ca și inexistente. În liniștea și semiobscuritatea holului nu tronează decât cele două zgomote: bocănitul bocancilor și clinchetul linguriței, apropiindu-se tot mai mult unul de altul până când se contopesc, iar apoi, brusc, încetează.

De sub marginea broboadei lentilele ochelarilor și-au concentrat focarele pe borcanul gol

aflat acum de cealaltă parte a peretelui de plexiglas. Borcanul zace pe ghișeu de lemn lângă un teanc de scrisori de diferite forme și culori. Portăreasa tocmai își linge pentru ultima dată pe ziua de azi lingura de aluminiu, apoi o scoate cu părere de rău din gură și-o flutură prin aer în semn de bun venit, căci bătrânică, depărtându-și mult picioarele ca să aibă o bază cât mai stabilă, ridicase la orizontală bastonul și-l băstâcăia prin aer, anunțându-i radioasă sosirea. Poate și buzele celor două femei să se fi mișcat, poate că anume cuvinte fuseseră rostite, însă atât de încet și atât de nesigur, încât nu-i cazul să le luăm în considerație. Însă bastonul ridicat în aer și lingurița clătinată la dreapta și la stânga erau suficient ca să pecetluiască o regăsire, suficient ca să ofere șansă de autenticitate celor ce vor urma.

– Scaunul e acolo?

Glasul răgușit al bătrânei se șterse de gravura unui domnitor cu panaș ce ocupa colțul dinspre scară al holului. Da, fără să ne dăm seama, pelerina mai avansase puțin, depășise ghereta portăresei și se afla acum lângă prima treaptă.

– E acolo.

Portăreasa își punctă răspunsul cu schimbarea locului lingurii, tot în borcan era mai bine: un ultim clinchet pe ziua de azi.

Iar bătrânică, odată primită asigurarea, porni pe dată către noul țel. Boc-boc, trecu pe lângă scară, boc-boc, pe lângă ușa liftului blocat, boc-stop și se opri câțiva pași mai încolo, lângă o ușiță de aceeași culoare cu peretele. Împinse ușor ușița, care se deschise înăuntru, își vârî capul și umerii în obscuritate și, ajutându-se de vârful bastonului, cotrobăi în dreapta și în stânga. Nemulțumită de rezultat și țâțâind din buze, se retrase, se roti către ghereta portăresei și-și făcu auzită vocea hârjăită :

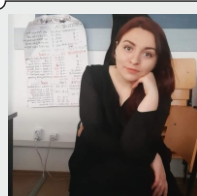
– Nu-i aici.

Ușița rămăsese deschisă. O fată coborî scările în fugă, și, hop, intră în spațiul dinlăuntru, trăgând grăbită ușița după ea. Alte fete și băieți scoborâră scările și-ncepură să caute de zor prin hol. Țipau, râdeau, strigau: Geta, Geta, unde te-ai ascuns? Prinsă în vârtejul lor, bătrânică își clătina capul în toate părțile, părea și mai dezorientată de faptul că scaunul nu era la locul lui. Ori cumva nu căutase ea bine și fata care se ascunsese acolo sta acum pe scaunul ei și râdea de toți și de toate.

(din volumul de povestiri „Câțiva prieteni invizibili și sfârșitul lumii”)

Debut

Alexandra Ioneta Iordache este o tânără cu ochii mari, uimiți de tot ceea ce o înconjoară. Citește mult și are o capacitate de empatie ieșită din comun. Poezia ei nu este nici descriptivă, nici minimalistă, nu are nimic de-a face cu modele, cu tendințele, ci exprimă cu maximă seriozitate și intensitate tulburările unui suflet avid de cunoaștere. Un preaplin de viață, o dezamăgire a purității inițiale, o aspirație spre a cuprinde Lumea, materia care palpită în jurul ei – poemele Alexandrei au grație, dar și scrâșnesc uneori. Melancolie, dar și ironie, emoții diverse, dar și durere, în poezia aceasta totul este spus pe nume, fără ocolișuri. O voce care îți atrage atenția imediat și care te reține prin forța talentului și a autenticității. (Serenela Ghițeanu).

* * *

Sunt atât de viu în vise!
Mă trezesc ușor amețit și obosit,
fiecare secundă se confundă cu zeci de ore
când ceasul este el însuși amorțit
și nicio baterie nu-l face conform
cu felul în care timpul trece la mine în somn.
Am gustul unor zile bune pe retină.
Cu toate că fereastra este poartă spre noapte,
o să mă arunc în mod repetat
până se crapă de ziuă
sau până pe-nserat.
Toate metamorfozele se-ntâmplă în buricul unui vis
adânc,
cu formă de pâlnie și capăt de tobogan.
Dacă mă trezesc râzând sau plângând
este de la aterizare;
pentru că
dincolo de fereastră și alunecare
se face când iad,
când mare.

* * *

Unele lucruri nu mai au sens
când sensul însuși nu-și mai aparține,
se vrea halit și îl aud șoptind
dar sunetul se propagă prin mine,
așa că nu știu clar de unde vine.

Astfel poți să lupți pentru ce-ți dorești
sau poți să lași pe mâine;

Mie îmi este indiferent finalul luptei,
sunt obligat să mănânc tot din farfurie
deci mă duc spre-o viață-n bulimie.

Și totuși nu mă supără golul de azi
pentru că va fi altul mâine,
ba în stomac
ba în suflet
ba între omoplați
numai în locuri pe care singur nu pot să le sărut.

Rămâne să caut sensul în prezent
cu mirosul lui ademenitor de miere și scorțișoară;
păcat că mierea nu este vegană

și am o vagă bănuială că
nici sensul vieții nu-i lipsit de coloană vertebrală.

Tot vreau să mușc din el,
să îi fie teamă,
să mă implor să îi dau eu însemnătate
cât el curăță farfuria cu un duminicat de pâine.
Vreau să sughițe burdușit,
să recunoască unde a greșit.
Apoi, tot mie, umilit,
sensul vieții să-mi ceară niște timp.

* * *

O reconstituire periodică a decorului când ridic
ochii din carte:
Oamenii m-au văzut
și eu i-am văzut pe ei
ne-am privit pe rând,
zici că urmează să ne adunăm unii pe alții în poală.
Un copil se ascunde sub bustul lui Nichita
Stănescu,
Îndrăgostiții înfulecă *shaorma* în tăcere.
Zgomotul orașului îmi suflă insistent în ceafă,
Parcă ar fi un botez!
O să mă cheme altfel mâine,
dar o să răspund la orice nume.
Mă întorc în carte;
sunt în Tokyo până când aud
„Corino, ieși din boscheți!”
Un bătrân încrunțat îmi aruncă o privire
întrebătoare
Parcă un „tu pe cine aștepți?”
Simt purici de televizor sub picioare,
purici de apă minerală în degete.

Este frig și ultima pagină se zbate în vânt.
Coperta nu este căptușită, dar stă țeapănă.
Degetele mele au simțit ceva mai mareț decât o filă,
totuși o întorc cu milă.
Un bărbat cu o uitătură rea scuișă,
apoi întinde cu talpa.
Mi se face greață și totuși rămân...

Așa cum am obișnuit lumea,
sunt statornic și ambițios,
cu toate că decorul ăsta îmi repugnă.
Partea plină a paharului este un mit;
partea plină a parcului un purgatoriu.
Răceala unui iceberg îmi definește fruntea,
dar sub obraji îmi clocotesc dorințele,
Îi acopăr cu palmele și îmi este rușine.
Dacă toți oamenii ăștia s-au prins că vin aici și
măine,
cu fața desfigurată și tremur în pupile,
eu voi citi din carte
ei vor citi din mine.

* * *

Vreau un soare vinețiu la mare.
Când pielea îmi este coajă de gutuie,
valurile să mă adune,
apoi să mă izbesc de mal.
M-ai putea tăia cu scoica, să mă guști,
dar sunt mai mult tomnatic,
acrea de acum îți lățește gura.
Cu dinții strepeziți m-ai îngropa în nisip

să mă coc la un alt răsărit.
Ce fruct de mare este gutuia!
Livezile sunt prea răbdătoare
iar dorințele mele vremelnice.
Unde mă mai potrivesc acum
ca rod rătăcit de anotimp?
Aș putea să fiu mărul lui Adam
vibrând perfect în valurile unui „te iubesc”
cu răsărit între gene
și briză ușoară de suspin.

* * *

Dă-mi mie ultima suflare din ger
Am în palmă doar umbra liniei vieții tale
Două secunde mă despart de cer
Perfect cât să prind cu dinții de mirare.

Am cerut-o oamenilor, droaie,
Sunt sigur că n-au adâncime de fântână
Le-a secăt în piept și a inimii bătaie
De mi-au lăsat în pumni fină țărână.

Lungesc umerii și vorba ca altădată
Având năravul rău de-a merge la cerșit
Întind și mâna ca pe o cochilie spartă
În care poți să-mi pui clipa de la sfârșit.

Îndeasă cu pumnii în glasul răgușit
Tăcerea sfârșitului de parcă stă să plouă
Mut de timpul tău voi fi bogat în răsărit
Fratele mai mic al stropului de rouă.

„Marea Carte a Ploieștiului – un dar pe care membrii Societății îl fac tuturor ploieștenilor”

– interviu cu dl. Constantin Trestioreanu, președintele Societății Culturale Ploiești Mileniul III –

Au trecut aproape trei ani de când la Ploiești și mai apoi la București, în Aula Academiei Române, era lansat volumul al III-lea și ultimul al monumentalei monografii a orașului Ploiești, un proiect întins pe două decenii și finalizat cu succes prin editarea a trei volume care înglobează 3000 de pagini de istorie a urbei noastre. Proiectul acesta, deopotrivă inedit și remarcabil, a fost realizat cu succes de către Societatea Culturală Ploiești Mileniul III, condusă de domnul Constantin Trestioreanu. Iată de ce ne-am gândit să aducem în fața dumneavoastră o veritabilă personalitate a acestor locuri, pentru că astfel de oameni, din păcate, tot mai rari, merită cu prisosință să fie cunoscuți și prețuiți de întreaga societate, cu atât mai mult de către cetățenii și autoritățile Ploieștiului...

Constantin Trestioreanu – fișă biografică

Născut în Ploiești în ziua de 16 aprilie 1943, a absolvit Liceul „I.L. Caragiale” în 1961, iar între anii 1963-1968 a urmat cursurile Institutului Politehnic București. După terminarea facultății, s-a angajat ca

inginer la Întreprinderea „24 Ianuarie” Ploiești, unde a muncit vreme de un deceniu. Din 1978 și până în 1998 a lucrat la Întreprinderea de Rulmenți Grei Ploiești ca inginer-șef, director adjunct și director general. Odată cu privatizarea unității în anul 1999, a exercitat în continuare funcția de director al Întreprinderii Industriale de Rulmenți Timken până în anul 2003, când s-a pensionat. A continuat activitatea profesională ca administrator al firmei S.C. Tresti SRL. În paralel, este membru al Rotary Club Ploiești, președinte al acestuia între anii 2003-2004, vicepreședinte al Camerei de Comerț și Industrie. În anul 2001 a înființat Societatea Culturală Ploiești Mileniul III, un ONG care a editat peste 100 de lucrări de istorie locală, națională, literatură etc. Ca o recunoaștere a realizării proiectului monografiei *Marea Carte a Ploieștiului*, la finalul anului 2021, Academia Română i-a conferit diploma Meritul Academic.

Domnule Trestioreanu, ați coordonat cel mai important proiect științific și editorial derulat în județul Prahova în ultimele trei decenii, acela legat de cercetarea, scrierea și difuzarea istoriei locale și, în mod firesc, se naște întrebarea de unde vine această pasiune a dumneavoastră pentru istorie?

Am avut marea șansă de a avea profesori de mare valoare, care reușeau să fie modele pentru noi, probabil pentru că și ei la rândul lor au avut profesori care fuseseră modele. Pasiunea pentru istorie cred că liceul a adâncit-o, pentru că venisem cu ea sădită de doamna Tătaru, profesoara mea de la școala generală. Aici, la liceu, l-am întâlnit pe profesorul Simache, care, la o lună de zile după ce am început cursurile, m-a chemat la el și mi-a dat ca temă să-mi fac arborele genealogic, să mă duc apoi cu acesta la dânsul, apoi mi-a mai dat niște îndrumări, iar mai târziu a început să mă cheme la Muzeul de Istorie, după ce terminam orele de la liceu, să-mi dea mici sarcini: să caut anumite persoane în Ploiești, dacă nu le găseam, mă sfătuia cum să le caut, să stau de vorbă cu acei meseriași care aveau mici ateliere, mici afaceri, cum erau frizerii, brutarii sau taximetriștii vechii lumi, acei birjari care aveau farmecul lor și care își trăiau ultimele clipe pentru că mașinile îi înlocuiau. Eu

trebuia, spre exemplu, să întreb de aceste persoane la care, după ce eu îi identificam, se ducea să vadă ce obiecte de valoare aveau ei. Vreau să vă spun că eu și alți trei colegi am alergat după ochelarii lui Caragiale. Domnul Simache a fost tare apropiat de mine personal, implicându-mă în treburile acestea. Profesorul Simache ne-a dus într-o mulțime de excursii la Sarmizegetusa, la Iași, domnia sa fiind cel care ne-a insuflat această pasiune, apropiere și dragoste de istorie, fiindcă ne îndemna să aflăm de unde venim. Apoi am plecat la București, iar aici am devenit pasionat de teatru, de artă, chiar dacă eram la cursurile unei facultăți cu profil tehnic. Mergeam des la spectacolele de teatru, unde aveam posibilitatea de a-i urmări pe marii actori ai perioadei, iar acest fapt a consolidat dragostea mea pentru cultură. Mai târziu, având șansa să călătoresc în străinătate, mi-am consolidat acest interes pentru istorie.

Societatea Culturală Ploiești Mileniul III, creația dumneavoastră, este cel mai important creator de carte științifică din domeniul istoriei locale, iar astăzi, oricine se apleacă asupra istoriei Ploieștiului și chiar a Prahovei nu poate ocoli cărțile scoase sub patronajul dumneavoastră. Cum s-a născut acest proiect și cum a fost el receptat?

Despre Societatea Culturală Ploiești Mileniul III vreau să vă spun că am ajuns la materializarea acestei idei pentru că, negăsind cumva posibilitatea să practic meseria pentru care eram pregătit – aceea de inginer, m-am gândit atunci să mă ocup de ceea ce aveam ca pasiune – amprenta din liceu insuflată de dascălii mei, anume dragostea pentru istorie. Am început să lucrăm în această direcție, iar întâmplarea a făcut ca, în acea perioadă a anilor 2000, mulți profesori, ingineri să nu mai poată activa în domeniile lor, iar Societatea a venit ca o mânășă pentru preocupările lor. Nu mai puțin de 50 de oameni entuziaști s-au alăturat proiectului nostru de a scrie o istorie a orașului. Majoritatea celor veniți aici au început să scrie acum. Existau numai câteva excepții de oameni care publicaseră înainte de a deveni membri ai Societății: Mihai Apostol, Paul Popescu, Gheorghe Marinică și alții. Am dorit să continuăm tradiția lui Sevastos, care scosese o amplă lucrare, dar era nevoie de o carte care să fie scrisă pe alte baze, clar științifice, utilizând avansul cunoașterii și metodele prezentului. Așa cum remarca președintele Academiei Române în discursul rostit la lansarea *Marii Cărți a Ploieștiului* în aula Academiei, în cadrul Societății s-a creat o

lucrare cu adevărat științifică despre oraș, iar realizarea acesteia nu s-a putut face decât cu cercetători care au avut vocație pentru cercetare și care stăpâneau metodele necesare unei astfel de întreprinderi. De aceea și cele trei volume ale monografiei nu sunt adresate curioșilor, cele trei volume sunt adresate celor care vor să studieze aprofundat și sistematic istoria orașului nostru. În plus, merită apreciat și faptul că autorii nu au fost remunerați, iar meritul realizării le aparține. Este de fapt un dar pe care membrii Societății îl fac tuturor ploieștenilor. Cum a fost receptată cartea? După ce am scos primul volum, nu am simțit o apreciere aparte, însă pasiunea noastră ne-a determinat să mergem mai departe pe drumul nostru. Autoritățile locale s-au bucurat, zic eu, de această carte care le este, în mod natural, utilă și lor. Ne-a bucurat și onorat sprijinul Academiei Române. Trei președinți ai acestui for – domnii Ionel Haiduc, Eugen Simion, Ioan-Aurel Pop ne-au fost alături și au apreciat activitatea noastră. Noi am făcut acest lucru din inimă și fără a aștepta ceva de la cineva. Diplomele de merit pe care eu și domnul Gheorghe Marinică le-am primit din partea Academiei Române, sigur, ne-au bucurat! Însă aceste diplome se răsfrâng asupra tuturor autorilor care au scris la această carte.

Domnule Constantin Trestioreanu întrebarea clasică a unui astfel de interviu este aceea despre viitor. Vorbiți-ne, așadar, despre proiectele de viitor.

Cel mai important proiect pentru viitor este să aducem în mijlocul nostru tineri care să continue activitatea pe care noi am început-o. Pe tărâmul scrierii locale este mult de lucru în deceniile următoare, spre exemplu, nu toate așezările județului au monografii. Alte proiecte concrete sunt de a duce istoria orașului Ploiești către toți locuitorii. Sunt în pregătire astfel istorii pentru preșcolari, adolescenți și o istorie, pe cuprinsul a 200 de pagini, a Ploieștiului accesibilă tuturor iubitorilor istoriei locale, pentru că, așa cum am spus, Marea Carte se adresează în primul rând specialiștilor. Nu în ultimul rând, probabil peste doi ani, poate și mai mult, sperăm să realizăm o istorie a Ploieștiului în limba engleză care să stea în marile biblioteci ale lumii.

(prezentare, fișă biografică și interviu realizat de **Dorin Stănescu**)

Trei documente despre Transnistria

Codruț Constantinescu

Codruț Constantinescu este istoric și scriitor. Prezență activă în presa culturală, a publicat mai multe cărți, dintre care amintim *Studii irlandeze* (2006), *Enervări sau despre bucuria de a trăi în România* (în colaborare cu Mirel Bănică și Dan

Perjovschi), *Mirajul utopiei. Călătoriile în URSS, între control și propagandă* (2013), *Viața și moartea în Gulag* (2015), *Pedalând prin viață* (2018). Colaborator permanent al revistei 22, „revistă a Grupului pentru Dialog Social”, contribuie și la portalul de turism www.travelontop.ro și este editor al site-ului www.semndincarte.ro. Câștigător al secțiunii Politică Externă și Afaceri europene a celei de-a X-a ediții a concursului *Tânărul Jurnalist al anului*, Freedom House România (2008). Cea mai recentă carte publicată: *Liber în Europa. Note de călătorie 2014-2020*, cu desene de Dan Perjovschi (Editura Vreamea, 2021).

Chestiunea transnistreană a ocupat un loc destul de important în activitatea guvernamentală în perioada august 1941- martie 1944, atât timp cât provincia a fost administrată de România (legal, ea nu a fost anexată). Antonescu spera fie să o folosească la negocierile de pace de după presupusa victorie împotriva Uniunii Sovietice, în schimbul recuperării Ardealului de Nord (ceea ce nu era neapărat o idee rea), fie pur și simplu să o păstreze pentru România. Din cercetarea lui Vladimir Solonari¹ reiese că epurarea etnică a Transnistriei a fost amânată de Antonescu până după război. Aceasta nu înseamnă că dictatura militară a lui Ion Antonescu nu dorea să impulsioneze schimbarea raportului etnic din regiune, ce era profund defavorabil românilor care, în urma unui recensământ adevărat, nu erau mai mult de 197.685 (8,4% din populația locală care era dominată masiv de elementul slav-ucrainieni se declaraseră 76% și ruși 6,5%) spre dezamăgirea propagandei antonesciene, care încuraja redescoperirea moldovenității zonei. Între Bug și Donețk au mai fost identificați alți 120.000 de oameni care se declarau moldoveni (nicidecum români). Se dorea ca aceștia să fie colonizați în Transnistria. Au fost găsite sate de moldoveni și în nordul Caucazului (3.300 în satul Moldovanskaia care au și fost repatriați în Transnistria) sau Crimeea, tot ca urmare a colonizărilor țariste. În total au fost repatriați 8.000. Ar fi interesant de aflat câți dintre ei, cetățeni sovietici la bază, au reușit să se sustragă vigilenței N.K.V.D. după 23 august 1944. Poliția politică stalinistă îi considera chiar și pe basarabeni

sau nord-bucovineni cetățeni sovietici, darămite pe românii transnistreni sau crimeeni.

Autoritățile prahovene nu au fost implicate în Transnistria, nu aveau de ce, dar documente disparate din Fondul Prefecturii oferă câteva informații interesante despre acest subiect. Refugiații români din Ardealul de Nord erau încurajați să se stabilească în Transnistria, ofertă care unora li se părea atrăgătoare pentru că li se promitea pământ și inventar (agricol, probabil preluat de la kolhozurile sovietice). Mai mulți astfel de refugiați ardeleni, stabiliți provizoriu în Bușteni, doreau să plece în Transnistria, ei fiind plugari/fermieri, având nevoie de teren arabil, care se găsea mai greu în industrializata Prahovă. Nu se știe ce terenuri ar fi preluat ei, având în vedere că administrația română a păstrat kolhozurile sovietice (doar numele lor a fost schimbat) pentru a nu dezorganiza fluxul economic, spre marea nemulțumire a țăranilor transnistreni, care salutaseră cu bucurie intrarea armatelor română și germană în provincie, în speranța că-și vor relua pământurile cooperativizate de comuniști.

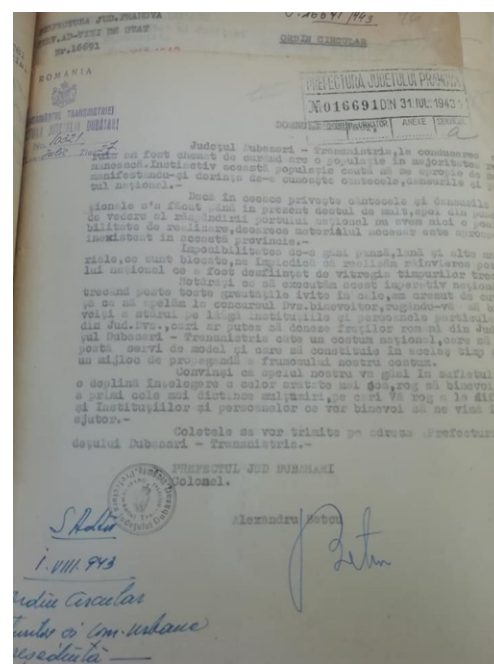
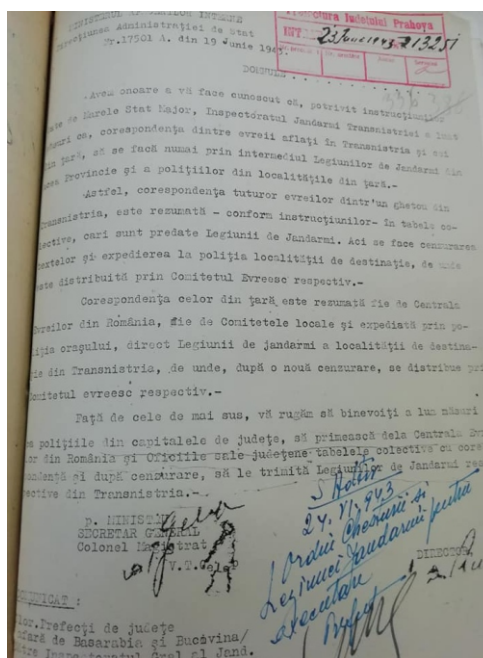
Transnistria a fost împărțită în treisprezece județe (Moghilău, Juguștru, Tulcin, Râbnița, Balta, Dubăsari, Ananiev, Golta, Tiraspol, Ovidiopol, Odessa, Berezovca și Oceacov) după modelul din România, chiar dacă în teritoriile eliberate în vara anului 1941 a apărut o invenție administrativă, cea a Guvernământului, care în Bucovina de Nord și Basarabia erau conduse de doi generali, numiți de Antonescu, iar în Transnistria de către Gheorghe Alexianu, un politician din vechiul regim carlist, recuperat de Ion Antonescu (aveau să moară și împreună). Se pare că această invenție administrativă a fost creată sub influență germană și pentru ca aceste trei regiuni proaspăt re/integrate să se afle sub controlul direct al mareșalului, care dorea să le transforme în regiuni model. Însă județele transnistrene aveau același sistem administrativ românesc clasic, fiind conduse de un prefect care era ajutat de doi subprefecți (unul trebuia să fie moldovean transnistrean, pentru a cunoaște mai bine realitățile din zonă și pentru că vorbea limba rusă, evident, pe care ofițerii detașați în funcțiile de prefect nu aveau cum să o cunoască) și de personalul funcționăresc al Prefecturii (a fost încurajată detașarea funcționarilor din România, fiind atrași cu salarii duble față de cele din țară, acces la economate etc.). La nivel strict local funcționau preturile, conduse de pretori, care asigurau îndeplinirea

ordinelor prefectului. Toată această arhitectură era susținută de Legiuni județene de jandarmi, dar care mereu au dus lipsă de personal. Ele erau importante pentru că preveneau agitațiile rurale, care aveau să atingă apogeul în a doua jumătate a anului 1943 și începutul anului 1944, când frontul se apropia de Transnistria, iar localnicii, dezamăgiți de administrația românească, dar prevăzători, știau că poziționările acesteia aveau să fie analizate atent de NKVD. La nivelul satelor au fost aleși primari dintre localnici, fiind preferați moldovenii. Prefectura Dubăsari se adresa Prefecturii Prahova (dar tindem să credem că nu era singura) în august 1943, deci după marea bătălie de la Kursk, pierdută de germani, cerând ajutorul autorităților prahovene. Ce solicita prefectul, un anume colonel Alexandru Batcu, ce sublinia în adresă că în județul Dubăsari majoritatea locuitorilor ar fi fost de origine moldovenească? Nici mai mult, nici mai puțin decât costume populare, dovada clară a proverbului neaș românesc *Țara ardea, baba se pieptăna*: „Imposibilitatea de a găsi pânză, lână și alte materiale, ce sunt blocate, ne împiedică să realizăm reînvierea portului național ce a fost desființat de vitregia timpurilor trecute.”

Un alt document deosebit de interesant regăsit în Fondul Prefectura Prahova din iunie 1943 se referă la sistemul de drastică cenzurare a corespondenței între evreii deportați în Transnistria și cei rămași în România, care trebuia să se realizeze numai prin intermediul Legiunilor de Jandarmi din Transnistria care primeau scrisorile evreilor, le cenzura și remitea secțiilor de poliție din țară care le transmiteau mai departe Centrelor evreiești. În sens invers, sistemul era la fel de represiv, corespondența evreilor din România era predată secțiilor de poliție din localități, care efectua o primă cenzură, iar apoi erau transmise Legiunilor de Jandarmi din Transnistria care le distribuiau, după o altă lectură vigilentă, destinatarilor, asta dacă mai trăiau. Scopul era clar- acela de a împiedica răspândirea adevărului față de ororile la care erau supuși evreii deportați din Bucovina de Nord și Basarabia în Transnistria. Cei localnici, care trăiseră până în 1941 în URSS, și care au suferit la fel de mult, dacă nu și mai mult (Masacrul de la Odessa), e puțin probabil să fi avut rude sau cunoscuți în Regat căroră să le fi scris.

¹ *Imperiul-satelit. Guvernarea românească în Transnistria*, Editura Humanitas, București, 2021.

² Transnistria nu a făcut parte niciodată din statul român, nici măcar din cel medieval al Moldovei. Moldovenii au trecut Nistrul, fiind încurajați de țări să cultive întinsele și depopulatele zone din Noua Rusie, sudul Ucrainei de azi. La fel s-a întâmplat și cu mii și mii de coloniști germani, așezați în sate compacte, chiar și în Basarabia de sud sau Transnistria de sud.

Primăria comunei Bugteni
Judetul Prahova

TABLOU

Arhivând refugiații din Ardeal stabiliți în comuna Bugteni care să meargă în Transnistria unde li se vor da pământ și inventar.

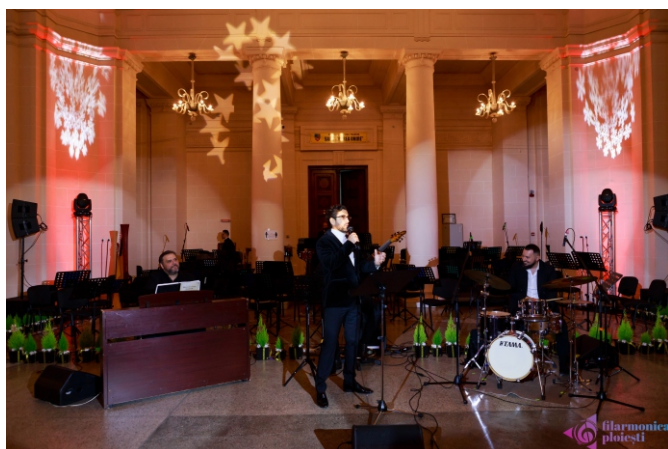
Nume și prenumele	De unde este refugiat	Numul membrilor familiei	S-ta actuală	Domiciliul actual	Observații
Măjan Ion	Cesar -Someș	-	28	Busteni Str. Caraiman	singur
Mătru Ion	Gheorgheni-Ciuc	-	27	Busteni Bz. Carol I.	singur

Exactitatea prezentului tabel.

Filarmonica „Paul Constantinescu”

Filarmonica „Paul Constantinescu” din Ploiești a început noul an după o serie de evenimente de anvergură: numeroase concerte sold-out, Ploiești Jazz Festival și Balul Filarmonicii, cea mai importantă manifestare culturală a anului 2021.

Acesta din urmă s-a desfășurat pe data de 18 decembrie în Sala Coloanelor din Palatul Culturii din Ploiești, sub egida Ministerului Culturii. Au fost prezente Orchestra Simfonică, Ploiești Jazz Trio alături de Cezar Ouatu și Corul Filarmonicii pentru un eveniment complex la care au participat

personalități artistice, oficialități, sponsorii și partenerii instituției.

În cadrul acestui eveniment, Filarmonica „Paul Constantinescu” a susținut concerte prin prezența formațiilor ce fac parte din colectivul acesteia. Invitații au fost primiți în sala de bal pe acordurile Zoom Trio alături de Lucian Duță – vioară. Orchestra Simfonică a concertat sub bagheta maestrului Alexandru Ilie, alături de mezzosoprana Maria Miron-Sîrbu, interpretând valsuri și arii celebre de operă. Au fost prezenți și dansatorii de la Clubul Sportiv „Alla Dance”, două dintre perechi fiind campioane naționale. Au mai fost susținute concerte de către „Ploiești Jazz Trio” alături de contratenorul Cezar Ouatu și Corul Filarmonicii, dirijat de Eduard Dinu.

Pe lângă prestațiile muzicale deosebite, invitații s-au bucurat și de o expoziție de obiecte de artă realizate atât de elevii Colegiului de Artă, cât și de membri ai Uniunii Artiștilor Plastici, pentru care s-a licitat, fondurile fiind direcționate către doi elevi ai Colegiului de Artă „Carmen Sylva” cu situație financiară dificilă.

Evenimentul grandios a înscris municipiul Ploiești în rândul marilor metropole care, în fiecare an între noiembrie și martie – sezonul balurilor vieneze – readuc la viață splendoarea și măreția acestui tip de eveniment, de mult apuse, dar mereu vii prin eleganța și rafinamentul invitațiilor, participanților și programului său. (text realizat de Iulia Alexandrescu, PR al Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești)

Bienala Internațională de Gravură Contemporană *Iosif Iser*

Luiza Bunbănac

Luiza Bunbănac (n. 14.XII.1974, Câmpina) a urmat studiile de licență în domeniul Istoriei și Teoriei Artei la Universitatea Națională de Arte din București și este licențiată în Arte Vizuale. Domeniile de interes și cercetare se îndreaptă

în principal către Istoria Artei Românești a secolului al XIX-lea, însă în strânsă legătură sunt și aspecte ale învățământului artistic românesc din secolul al XIX-lea și cercetarea muzeală. A participat la conferințele susținute în cadrul Universității Naționale de Arte din București, tema ultimei comunicări fiind *Copia-între formație artistică și vocație; Grigorescu, copist la Muzeul Luvru*.

A vorbi astăzi despre *Bienală* ca despre un eveniment artistic ce are loc o dată la doi ani este insuficient și nedrept. *Bienala* a devenit o formă de expresie culturală și socială, iar desfășurarea este, de cele mai multe ori, asemeni unui mega-show (să ne gândim la *Bienala de la Veneția*).

Organizarea *Bienalelor* consacrate artei grafice demonstrează interesul acordat artei gravurii. Începuturile acestor expoziții dedicate gravurii în spațiul central și est-european se înregistrează din anul 1955 la Ljubljana, apoi Cracovia și Varna. După anii 2000 aceste manifestări au luat amploare și în spațiul vest european.

Bienala Internațională de Gravură Contemporană a debutat în spațiul românesc cu cea organizată la Ploiești în anul 1993, apoi seria acestor expoziții internaționale s-a răspândit la Cluj (1997), Timișoara (2004), Sfântul Gheorghe (2010), Arad (2012), București (2014), Iași (2015).

Bienala Internațională de Gravură Contemporană de la Ploiești este concepută la inițiativa Ruxandrei Ionescu, reputat istoric și critic de artă și distins muzeograf cu îndelungă activitate la Muzeul Județean de Artă „Ion Ionescu-Quintus”, Ploiești. *Bienala* poartă numele pictorului și graficianului Iosif Iser (Iosif Isidor Rubinsohn), care și-a petrecut adolescența la Ploiești, studiind în ultimii ani ai secolului al XIX-lea la Liceul „Petru și Pavel”, obișnuind să realizeze copii după ilustrații din reviste, prin intermediul cărora, expunându-le în

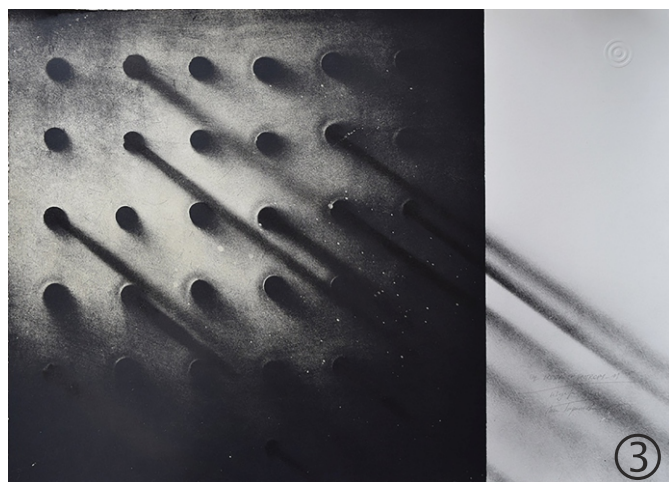
vitrinele librăriilor, a reușit să-și câștige o oarecare faimă în Ploiești.

Bienala, aflată în anul 2021 la a XIV-a ediție găzduită de Muzeul Județean de Artă Prahova „Ion Ionescu-Quintus”, a fost posibilă grație eforturilor colectivului muzeului și ale curatorului acesteia, artistul Valter Paraschivescu, care, prin selecția realizată a peste 375 lucrări din 40 de țări participante, au reușit să contureze o expoziție plină de surprize, cu gravori consacrați, dar și artiști tineri. Organizatorii acestei ediții au adus în atenția publicului modul în care tehnica tradițională a gravurii (aquaforte, litografia, linogravura, mezzotinta, xilogravură, pointe-sèche, intaglio) coabitează cu noile tehnici contemporane (serigrafia, C.A.D. – computer aided design, cyanotype, monoprint, colografie), creând astfel o dinamică a artei grafice, noi forme, curente și tendințe de reprezentare vizuală.

②

③

④

Ceea ce este important la această ediție a *Bienalei*, așa cum a evidențiat istoricul și criticul de arta Pavel Șușara în cuprinsul catalogului acestei expoziții, este geografia artistică, semnalând dispariția unei retorici identitare și a amprentelor locale și substituirea acestora prin elemente subtile de ordin stilistic și temperamental. Am remarcat superioritatea numerică a artiștilor din spațiul asiatic, fără participarea Chinei, zona latino și nord-americană, spațiul ex-sovietic și balcanic. Zona Europei centrale și nordice prezintă de câteva ediții reticențe în ceea ce privește numărul participanților, cu excepția Poloniei, care la această ediție a avut 42 de artiști, întărind dialogul intercultural.

Sub raport tematic, unele lucrări s-au cerut descifrate, fiind adevărate provocări pentru privitor, altele s-au oferit, precum cărți deschise, citirii unor realități precum geneza umană, misterul concepției, misticism, fragmentare, ritualuri de inițiere sau reflecții asupra construcției umane, teme ce țin de substanța umană a fiecărui artist. Am sesizat lucrări care mi-au rechemat în minte operele marilor gravori europeni Albrecht Dürer (1471-1528) sau Rembrandt (1606-1669).

Binenala are marele merit de a deschide o amplă discuție asupra gravurii actuale, iar numărul mare de participanți și eterogenitatea tehnicilor și temelor demonstrează că această tehnică de reprezentare vizuală este flexibilă, adaptabilă. Organizarea celei de-a XIV-a ediții înseamnă înaltă prestație și existența nu doar a unei expoziții de calitate, ci a unui eveniment cultural autentic și complex.

Repetitivitatea acestei manifestări, 28 de ani de la debut, îi imprimă un caracter durabil, contribuind la crearea unei tradiții locale ce îi oferă un statut prestigios.

Sursa imaginilor (cu amabilitatea Muzeului Județean de Artă Prahova „Ion Ionescu-Quintus”, Ploiești):

1. Bykova Ekaterina, Rusia, *Separat*, linogravură; Vucenovic Maja, Bosnia și Herzegovina, *Ograda*, tehnică mixtă;

2. Ion Țițoiu, *Ciclul ochiul „Semn”*, tehnică mixtă;

3. Trojanowska Anna, Polonia, *Ordinea Entropiei – II*, litografie pe marmură;

4. Wilkinson Cleo, Australia, *După aceea IV*, mezzotinta.

Actualitatea culturală

Adina Dinițoiu, coordonatoare literomania.ro, este editoare a antologiei *Literatura la feminin* (Editura Seneca, 2021), cu texte confesive, eseistice, literare de: Gabriela Adameșteanu, Ioana Bâldea Constantinescu, Ruxandra Cesereanu, Marina Dumitrescu, Ioana Pârvulescu, Simona Preda, Dorica Boltașu, Rodica Grigore, Dumitrița Stoica, Monica Șerban, Ohara Donovetsky, Alina Gherasim, Anca Goja, Andreea Micu, Ioana Nicolaie, Liliana Ursu.

Literatura la feminin

O antologie

Gabriela Adameșteanu Ioana Pârvulescu
Ioana Nicolaie Ruxandra Cesereanu

Dorica Boltașu Adina Dinițoiu Rodica Grigore
Monica Șerban Serenela Ghițeanu

Ohara Donovetsky Andreea Micu Anca Goja
Dumitrița Stoica Liliana Ursu Alina Gherasim

Simona Preda Marina Dumitrescu
Ioana Bâldea Constantinescu

„În România, s-a discutat și nu prea despre rolul și statutul femeii în cultură, în special în literatură. De curând, romanele Hortensiei Papadat-Bengescu au fost trecute, în programa școlară de liceu, ca opționale. Adică pot fi ignorate dacă profesorul nu are chef sau timp să se oprească asupra lor, în ciuda faptului că romanele acestei prozatoare reprezintă, fără îndoială, un moment esențial în evoluția literaturii române. Este doar un exemplu. Nu putem să nu ne întrebăm dacă nu se va întâmpla același lucru, în viitor, cu romanele unor prozatoare

ca Gabriela Adameșteanu sau cu poezia Angelei Marinescu, Norei Iuga, Anei Blandiana etc. Ce-i drept, în trecut, până pe la începutul secolului al XX-lea, femeile publicau foarte greu și deseori cu pseudonime masculine, motiv pentru care numărul scriitoarelor era mult prea mic pentru a fi luat în considerare. Bărbații erau cei care dominau piața de idei, inclusiv literatura. La fel stau lucrurile și acum, în secolul al XXI-lea, când vorbim de multiculturalism, de literatura marginalilor, de identitate de gen etc.? La această întrebare se poate răspunde atât afirmativ, cât și negativ, într-un infinit joc al măștilor. Dar cum stau lucrurile cu adevărat?

O notă specială pentru Serenela Ghițeanu, conferențiar universitar de franceză la Universitatea Petrol-Gaze, specializată în proza secolului XX: în antologie scrie o proză rafinată despre timp și percepția copilăriei („Tabloul”), dar și o analiză vivace a autoarei *Suitei franceze*, Irène Némirovsky.

Andreea Răsuceanu este coordonatoarea a antologiei *Cartea orașelor* (Editura Humanitas, 2021), ce prezintă tandemul autor-oraș, în următoare configurație: Marius Chivu – Râmnicu Vâlcea, Mariana Codruț – Iași, Bogdan Coșa – Brașov, Augustin Cupșa – Craiova, Adela Greceanu – Sibiu, Borco Ilin – Timișoara, Florina Ilis – Cluj, Angelo Mitchievici – Constanța, Iulian Popa – Brăila, Mircea Pricăjan – Oradea, Viorica Răduță – Ploiești, Andreea Răsuceanu – București, Adrian G. Romila – Piatra-Neamț, Corina Sabău – Câmpulung Muscel, Sebastian Siff – Câmpina, Tatiana Țibuleac – Chișinău.

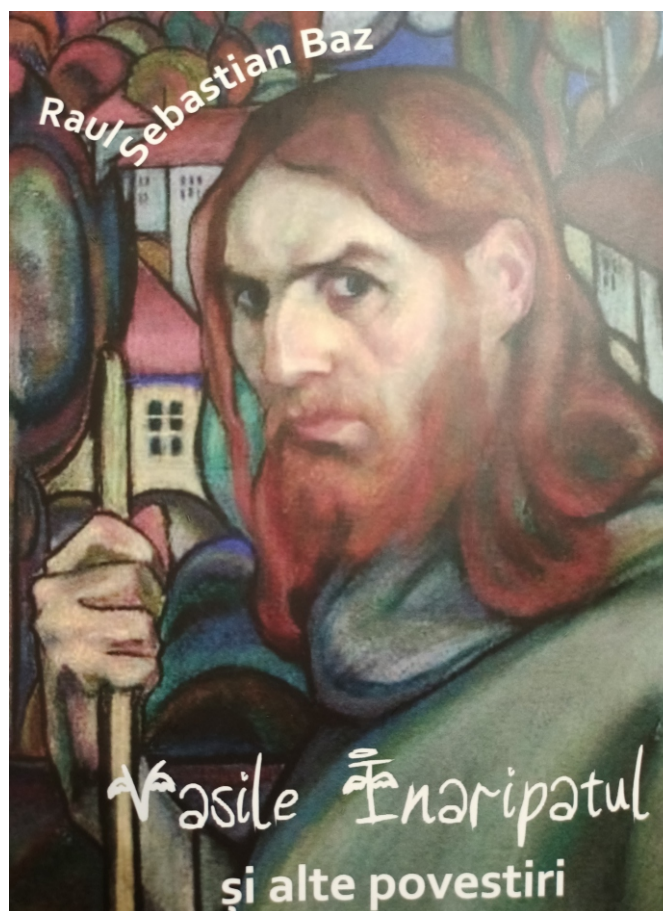
Urmărind perspectivele geografiei literare (Andreea Răsuceanu este cunoscută prin topografiile ei asupra orașului lui Mircea Eliade, dar și în calitate de coautoare a unui *Dicționar de locuri literare bucureștene*, 2019), volumul aduce o serie de perspective deosebite. Ploieștiul este ilustrat de Viorica Răduță, din care am selectat un fragment:

„Pe cine să mai juri în Ploiești? Libertatea din 1955 a rămas până în 2012 aproape de scările din față ale Palatului Culturii, dar și de Casa Albă, numai că avea și în față, și în spate demolările. Prindea crăpături. Golurile, brațele macaralelor, buldozere și strigăte sau înjurături stăteau suspendate în centru zile în șir ca o amenințare (...) În cele din urmă, locul statuii a fost luat de cele trei grații și de Caragiale în grup statuar, apărute imediat în fotografiile de familie de unde însuși timpul se mutase (...) Numai distanța din jurul Statuii nu se mutase. Câte singurătăți, Dumnezeu! Toate repezite în oglinzi. Ziua pornise din celelalte sticle, care se apropiau, cu blocurile de pe Ion Maiorescu, de pe Republicii, acum și de Statuie. În Piața Eroilor, Libertatea părea absentă.” (*Statuia Libertății și cuiele Muruzoaiei*)

Raul Sebastian Baz, *Vasile Înaripatul și alte povestiri*, Editura Scriitorilor, Brăila, 2021, 260 p.

Raul Sebastian Baz (n. 1960), poet și prozator, de formație matematician, conturează în cel mai recent volum un profil al lumii prahovene de tip legendar, căreia i se suprapune relatarea jurnalistică, într-o serie de „povești” localizabile – așa cum sunt subintitulate textele sale, ordonate alfabetic în funcție de numele localității: „poveste din Baba Ana”, „poveste din Bucov”, „poveste din Tomșani” etc.

Este o lume care pare foarte bine ancorată în realitate, dar derapează în mod neașteptat – aceasta

fiind principala calitate a autorului, de a-și surprinde cititorul cu aceste „derealizări”; de pildă, într-o „poveste din Brebu” – care dă și numele volumului – se face un istoric al numelui localității, de la brebii sau castorii emblematici, pornind de la începutul secolului al XIX-lea, până în vremurile postrevoluționare. Pentru dezvoltarea unei rezervații, se ajunge la ministrul culturii Andrei Pleșu, care se arată interesat de legenda lui Vasile Înaripatul și de „biberi” – cum pronunța ministrul: „Am auzit că într-adevăr carnea de biber este delicioasă (...) În secolul al XVIII-lea se făceau din ei niște cârnați a căror rețetă s-a pierdut pe vecie. Hmm, cu adevărat trebuie să fi fost o delicatessă de zile mari”.

Pe urmele lui Ștefan Agopian sau ale lui Mircea Palaghiu, Raul Sebastian Baz este un creator de mitologii absurde, pe care le verifică, în primă instanță, pe blogul totușipovestile.blogspot.com

Fata de milioane a boxului ploieștean

Mihai Ioachimescu

Lumea boxului este o lume specială și fascinantă deopotrivă. Regulile sunt puține, simple, dar antice. Conform izvoarelor istorice, boxul este cel mai vechi sport olimpic. Cele mai vechi dovezi datează din Grecia Antică, unde boxul a fost stabilit ca sport olimpic din anul 688 înainte de Hristos.

Că Titi Tudor, cunoscut ca Titi Prosop, este o figură marcantă a boxului românesc nu se îndoiește nimeni. Performanțele lui nu s-au oprit odată cu retragerea lui Leonard Doroftei, ci au continuat. De câțiva ani, Nea Titi antrenează și fete, iar roadele acestei munci au început să dea roade. Vârful de lance al acestei generații de pugiliste este fără îndoială, Livia Maria Botică de numai 17 ani, care a reușit să câștige Campionatul European de Junioare de la Sofia, în decembrie 2020. Finala a fost una de poveste, oponenta ei fiind poloneza Weronica Bochen, net superioară fizic (20 kg în plus și cu 20 cm mai înaltă). Meciul a fost câștigat datorită unei tactici bine alese, iar arbitrii au fost nevoiți să îi acorde victoria în unanimitate.

Într-o discuție avută cu campioana noastră, aceasta ne-a declarat că a fost atrasă din copilărie de sporturile de contact, cu toate că a jucat trei ani handbal la CSM Ploiești. În cele din urmă, Livia a ales boxul – și bine a făcut. La cei 17 ani pe care îi are, Livia este o tânără modestă, o tânără care știe foarte bine drumul pe care îl parcurge și mai ales obiectivul final.

Revenind la trupa de amazoane pe care o pregătește Titi Tudor, trebuie menționat că toate fetele au rezultate bune în Campionatele Naționale, dar mai ales în Cupa României. Vă prezint

Fotografia o înfățișează pe Livia Maria Botică pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de la Sofia, 2020, alături de antrenorul Titi Tudor; pe celelalte trepte ale podiumului, componentele lotului național.

și componenta lotului: Livia Maria Botică 17 ani, Geanina Bănică 16 ani, Beatrice Căldărariu 15 ani, Ioana Alexandra Voicu 16 ani, Florentina Ivănoiu 16 ani și Mihaela Șoptăreanu 17 ani și Isabel Pîrvu 17 ani. Bineînțeles că așteptările sunt mari, iar confirmarea valorii trebuie să vină în competițiile europene.

Prima competiție de top va avea loc în această primăvară în Armenia, la Erevan, unde se vor desfășura Campionatele Europene de Tineret 2022. Alături de Livia Maria Botică, va participa și Geanina Bănică.

Tehnicianul Titi Tudor ne-a garantat că valoarea campioanei noastre, Livia Maria Botică, o recomandă sigur pentru un loc pe podium.

Inevitabil, gândurile ne zboară către Olimpiada de la Paris din anul 2024. Boxul românesc a reușit deja, prin Claudia Nechita, prima victorie pentru boxul românesc la ediția de la Beijing. Poate la această ediție istorică pentru Paris, care a mai găzduit Olimpiada de Vară în 1900 și 1924, Livia să câștige prima medalie pentru boxul românesc și pentru Ploieștiul nostru!

Începând cu acest număr, revista ATITUDINI îl va avea printre colaboratori pe renumitul fotoreporter și ziarist Ioan POPESCU (n. 1936), care va prezenta pe coperta III imagini din orașul de azi.

1958-1966: corespondent regional la ziarul *Sportul popular* și revista *Fotbal*;

1966-22.12.1989: fotoreporter la ziarul *Flamura Prahovei*;

1989-1992: redactor la ziarul *Prahova Liberă*. În acest interval, a mai condus, ca redactor-șef, săptămânalul *Paralela 45*, publicație a Partidului Republican (președinte prof. univ. dr. Ion Mânzatu), iar timp de 5 săptămâni a fost detașat, ca redactor-șef, la săptămânalele *Curierul de Prahova* și *Gool*;

1992-1997: director al ziarului *Cheia Succesului*, prima publicație din județ realizată pe computer și, tot în premieră județeană, cu primul număr festiv color, la 30 decembrie 1992;

1997-1999: redactor-șef la revista *România economică*;

1999-2000: director al săptămânalului *Jurnalul de Prahova*;

2000-2001: consilier editorial la săptămânalele *Vocea Prahovei* și *Metropola*;

2004-2005: redactor-șef la ziarul *Opinia românească*.

În decursul anilor, a mai colaborat la *Ziarul Ploieștii*, *Prahova*, *Tribuna României*, *Cronica Română*, *Curentul*, *România liberă*, *Oglinda literară*, *Literatura și arta*, *Timpul – Chișinău*, *Așii români – Germania*, *Lumea românească și Gândacul de Colorado (SUA)*, precum și la alte publicații din România și Basarabia.

În anii **2005 și 2006**, a fost invitat să participe, la Chișinău, ca reprezentant al ziarului *Ploieștii*, la proiectul Colaborare moldo-română a jurnaliștilor din presa locală, realizat de Asociația Presei Independente din R. Moldova, cu suportul financiar al Germaniei.

Din anul 2015, membru activ al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România.

